

Z obsahu:

**Chvalozpěv po vítězství
nad nepřáteli**

Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
2. 10. 2002
- strana 2 -

Němý svědek

P. Alfeo Emaldi
(1902-1976)
- strana 4 -

Matka Tereza

„Nejsem povolána,
abych měla úspěch,
jsem povolána,
abych byla věrná...“
- strana 6 -

**Obnovte modlitbu
svatého růžence!**

Slovo Jana Pavla II. před
modlitbou Anděl Páně
v neděli 29. září 2002
- strana 7 -

Věříš tomu?

Promluva kardinála
Joachima Meisnera
k německým biskupům
- strana 9 -

**Co vězí za naukou
o reinkarnaci?**

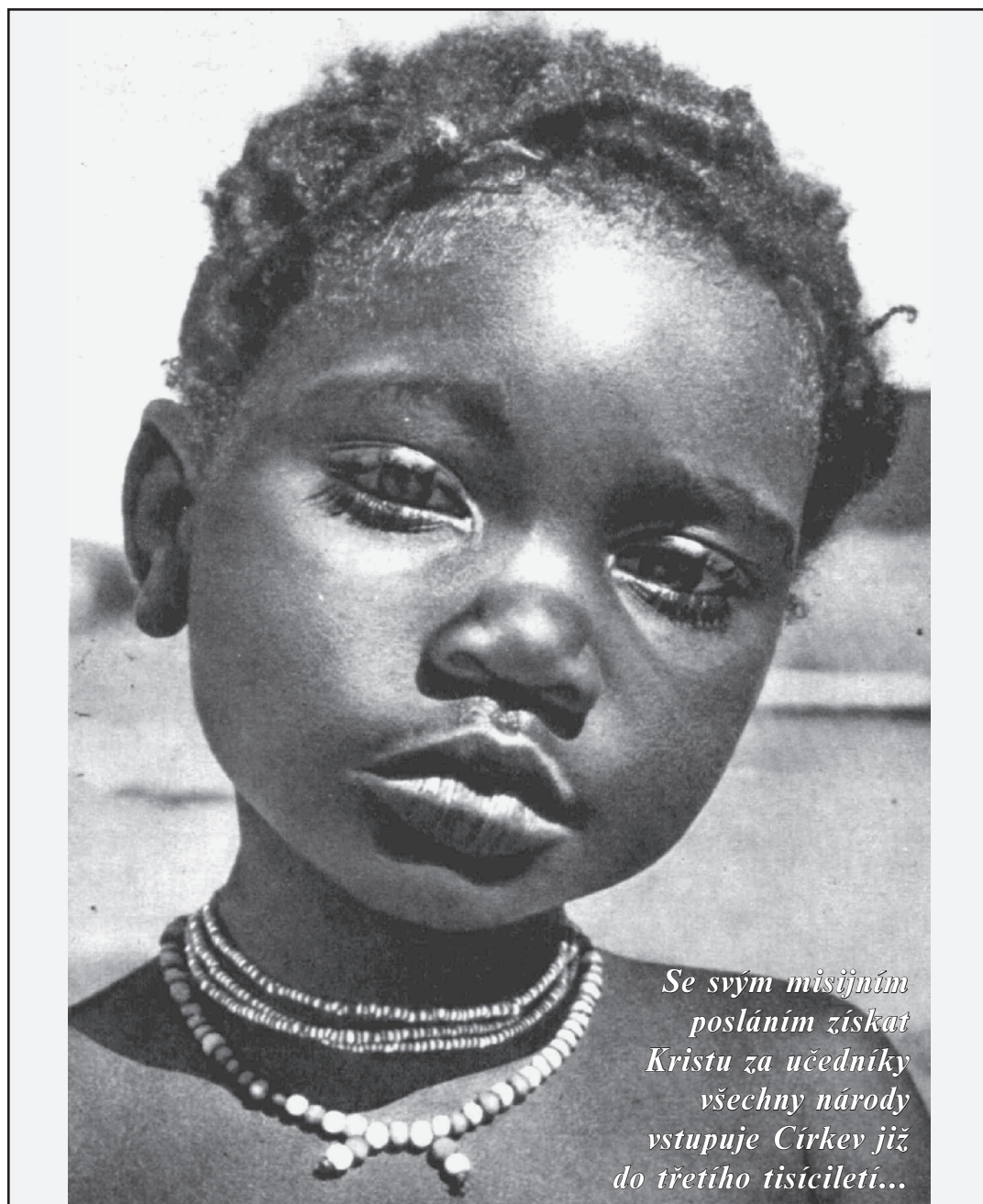
Dr. Ermanno Pavesi
(dokončení)
- strana 10 -

Bůh budiž veleben!

Životní svědectví
(dokončení)
- strana 12 -

Skutečná tvář otce Pia (42)

Četba na pokračování
- strana 14 -

*Se svým misijním
posláním získat
Kristu za učedníky
všechny národy
vstupuje Církev již
do třetího tisíciletí...*

**Informace o předplatném na rok 2003
v tomto čísle na str. 16**

EDITORIAL

Se svým misijním posláním *získat Kristu za učedníky všechny národy* vstupuje Církev již do třetího tisíciletí. Kolik jich bude ještě zapotřebí, aby se Pánův úkol opravdu naplnil? Kdybychom k odhadu chtěli použít matematických metod a interpolace, nic by nám to nepomohlo, protože proces christianizace v posledních stovkách let vykazuje také sestupné tendence. Mimo to už dávno neplatí stav, kdy misijní činnost byla doménou křesťanství. I do dříve křesťanských oblastí se infiltrují záměrně a systematicky dokonce i pohanské nauky a kultury a nacházejí i mezi křesťany své recipienty.

Tato situace není ovšem v Církvi nová a potýkali se s ní již ti, kteří osobně přijali misijní poslání z úst Božího Syna krátce předtím, než odešel ke svému Otci. Ty úseky apoštolských listů, které se s velkou rozhodností obracejí proti bludným naukám a jejich šířitelům, patří k nejméně známým a mnohé z nich se nedostaly mezi liturgická čtení ani při rozšířeném výběru po 2. vatikánském koncilu. Postoj apoštolů k bludným naukám je naprosto nekompromisní a stejně tak je tomu také u jejich nástupců a církevních Otců. Nevidíme tu ani náznak snahy najít v těchto učeních nějaké jiskry pravdy, protože to, co tu převažuje a především působí, je nebezpečný a zhoubný klam, který vede do záhuby. Zrnka pravdy tu slouží spíše k zakrývání smrtelné esence. V učení našeho Pána a Spasitele bychom marně hledali výzvu ke smířlivosti s jinými učeními, naopak, varuje nás, aby nás nikdo nesvedl, varuje před vlky v beránčím rouchu a před nepravými proroky, kteří jsou s to svěst bezmála i spravedlivé.

Že takové výstrahy nejsou malováním čerta na zeď ani v dnešních dobách, mohli jsme se přesvědčit v nedávných dobách i v současnosti. Obludné ideologie, které vyklíčily na půdě náboženského synkretismu, není možno pochopit

Pokračování na str. 15

Chvalo zpěv po vítězství nad nepřáteli

V knize proroka Izaiáše se slévají různé hlasy, rozložené do velkého časového horizontu a všechny postavené pod jméno a inspiraci tohoto velkého svědka Božího slova, který žil v osmém století př. Kr.

V celém tomto širokém svítu prorocství, který otevřel také Kristus a četl z něho v synagoze svého městečka Nazareta (srov. Lk 4,17-19), nachází se řada kapitol od 24. do 27., kterou zpravidla badatelé označují jako „velkou Izaiášovu apokalypsu“. Je tu pak možno najít ještě řadu druhou, menší, v kapitolách 34-35. Na stránkách vzrušujících a přeplněných symboly se rýsuje velký básnický popis Božího soudu nad dějinami a vyzvedá se očekávání spásy na straně spravedlivých.

Město spásy

Často tu stojí proti sobě, podobně jako v Apokalypse sv. Jana, dvě zcela opačná města: odbojné město, ztělesněné několika tehdejšími historickými centry, a město svaté, kde se shromažďují věrní.

Právě tak kantikum, které jsme nyní slyšeli recitovat a které je vzato z 26. kapitoly Izaiáše, je radostnou oslavou města spásy. To se týčí jako silné a slavné, protože je to sám Hospodin, kdo položil jeho základy, zbudoval hradby a vytvořil v něm bezpečný a pokojný příbytek (srov. v. 1). Toto město nyní dokořán otevírá své brány, aby přijalo národ spravedlivých (srov. v. 2), který jako by opakoval Žalmistova slova, když volá před síónským chrámem: *Otevřete mně brány spravedlnosti, vejdu jimi, abych vzdal díky Hospodinu. Toto je brána Hospodinova, jí procházejí spravedliví* (Ž 117,19-20).

Ten, kdo vstupuje do města spásy, musí mít základní vybavení: *pevné zásady ... neboť dou-*

fal v tebe (Iz 26,3-4). Je to víra v Boha, víra pevná, založená na Tom, který je *skála navěky* (v. 4).

Je to důvěra, vyjádřená v původním hebrejském prameni slovem „amen“, souhrnném vyznání víry v Hospodina, který – jak zpíval král David – je *moje síla, můj skalní štít, má pevná tvrz, vysvoboditel, můj Bůh, má skála, k tobě se utíkám, můj štít a roh spásy, nedobytný hrad* (Ž 17,2-3; srov. Ž 22,2-3).

Dar pokoje

Dar, který Bůh nabízí věřícím, je pokoj (srov. Iz 26,3), dar po vítězce mesiánský, souhrn života ve spravedlnosti, ve svobodě a v radosti společenství.

Je to dar silně zdůrazněný také posledním veršem Izaiášova kantika: *Hospodine, uděl nám pokoj, neboť i všechny naše skutky jsou tvým dílem* (v. 12). Právě tento verš si získal pozornost církevních Otců: za tímto slibem pokoje viděli Kristova slova, která měla zaznít o staletí později: *„Pokoj svůj vám zanechávám, pokoj svůj vám dávám“* (Jan 14,27).

Ve svém komentáři k Janovu evangelium sv. Cyril Jeruzalémský připomíná, že jako dar pokoje nám Ježíš dává samotného svého Ducha. On nás to-

v nás. Komentář se potom stává modlitbou: „Dopřej nám pokoj, Pane. Pak uznáme, že máme všechno, a ukáže se na nás, že nic nechýbí tomu, kdo přijal Kristovu plnost. On je totiž plností všeho dobra, které v nás přebývá skrze Ducha Svátého.“ (Srov. Kol 1,19) (Svaz. III, Řím, 1994, s. 165)

Radost pro nový den

Poslední pohled obraťme k Izaiášovu textu. Představuje úvahu o *stezce spravedlivého* (srov. v. 7) a prohlášení o přilnutí k správným Božím rozhodnutím (srov. v. 8-9). Dominuje tu onen klasický obraz Bible, obraz cesty, jak to vyjádřil již o něco dříve než Izaiáš prorok Ozeáš: *Kdo je moudrý, ať pochopí tyto věci... neboť cesty Hospodiny jsou přímé a spravedliví půjdou po nich, zatímco ničemníci na nich upadnou* (Oz 14,10).

V Izaiášově kantiku je ještě jiný prvek, který se jeví jako velmi sugestivní pro použití v liturgii chval. Je to i zmínka o úsvitu, očekávaném po noci strávené v hledání Boha: *Svou duši po tobě toužím v noci, ale i v duchu tě hledám svým srdcem* (Iz 26,9).

A právě na prahu dne, když začíná práce a již pulsuje každodenní život na ulicích města,

má se věřící znovu rozhodnout, že bude *kráčet po cestě tvých soudů, Hospodine*, (v. 8) v důvěře v jeho slovo, jediný zdroj pokoje.

Na jeho rtech tedy rozkvetou slova Žalmisty, který od úsvitu vyznává svou víru: *Bože, ty jsi můj Bůh, od úsvitu tě hledám, má duše po tobě žízní... vždyť tvá milost je víc než život* (Ž 62,2.4). S duší povzbuzenou může vykročit vstříc novému dni.

*Bolletino Vaticano 2. 10. 2002
Mezititulky redakce Světla*

tiž nenechává sirotky, ale skrze Ducha zůstává s námi. A svatý Cyril komentuje: „Prorok prosí o dar Ducha, skrze kterého jsme byli znovu připuštěni k přátelství s Bohem Otcem, my, kteří jsme byli předtím daleko od něho v hříchu, který kraloval

Provokace

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Co mě pokoušíte, pokrytci?

Dříve než půjdeš k Ježíši, zaveď tě evangelium na poradu, kde se organizuje spiknutí zla. Ježíšovi odpůrci pocítili potřebu sejít se, aby se poradili, jak dále postupovat proti prorokovi, který jim stále více překáží.

Cílem rady je vymyslet léčku. Sleduj jejich postup pozorně, protože to je názorný příklad, jak postupuje nepřítel, když ti chce ublížit. Především spoléhá na svou chytrost a vynalézavost. Chystá záluďnou past. Zlý se rád schovává za někoho jiného, aby mohl co nejpůsobivěji předstírat zájem a dobrý úmysl. Aby se ti co nejvíce přiblížil, snaží se lichotit a vmluvit do tvé přízně. Ježíšovi odpůrci si už takové taktiky dobře osvojili. Vyhledali si vhodné a ochotné kolaboranty, kteří rádi udělají cokoli, aby se zalíbili svým pánům. Farizeové jim dávají podrobné pokyny, jak si mají počínat.

Vymysleli lichotky i choulostivou otázku. Jdi nyní za nimi, aby ses přesvědčil, jak krátkozraké může být i to nejvíce vychytralé zlo, obzvláště když si troufá utkat se s věčnou Moudrostí. Především se můžeš přesvědčit o jejich neupřímnosti a přetváře.

Mistře, víme, že jsi pravdomluvný.

Jestliže je tomu opravdu tak a oni vědí a jsou přesvědčeni, že Ježíš je pravdomluvný, proč si vůbec troufají chytit ho do léčky? Léčku můžeme nastražit tomu, kdo je neupřímný a může se zaplést do svých lží. Pravdomluvný člověk se takových nástrah nemusí obávat. To, co má být zastírací lichotka, je ve skutečnosti pravda a ty ji vyslov svému Pánu s celou upřímností svého srdce: Mistře, děkuji ti, že Ty, Pravda sama, mi přinášíš jediné slova pravdy, která vedou k věčnému životu.

Mistře, víme, že opravdu učíš Boží cestě.

Odkud to vědí? Vědí to od zástupů, které chodí za Ježíšem a vyhledávají ho. Takové je veřejné mínění. Tak hodnotí Ježíše všichni, ovšem kromě nich samých. Vyslovili vlastně to, co je nejvíce páli, jen aby vyvolali co nejlepší dojem o Mistru a samozřejmě i u veřejnosti. Neupřímnost pokrytců tě nesmí překvapit. Svými skutky záhy usvědčí sami sebe, že licoměrně pronášejí právě to, co vůbec nemohou snést. Není to smutné, že právě to, co by pro ně mělo být zdrojem radosti a důvodem

k vděčnosti, je naplňuje nepokojem a nesmiřitelnou záští? Jak smutno a těžko je srdci, které se uzavírá a nechce si připustit, že k němu přichází a promlouvá sám dobrotivý Bůh. Záslepuje je strach, aby nepřišli o svůj malý svět a domnělé štěstí a sebejistotu. Kam může dojít, když odmítá toho, který je Cesta?

Ale lichotníci, jako by na tom neměli došti, připojují ještě jedno prohlášení: *Víme, že se na nikoho neohlížíš a nebereš ohled na to, čím kdo je.* Ten, kdo věrně slouží Bohu, tak jak Syn člověka slouží svému Otci, nemá zapotřebí, aby se ohlížel po lidské přízni. Nehledá u lidí chválu ani lacinou popularitu. Za tím vším se ženou právě ti, kteří ve své domyšlivosti a sebestřednosti nic jiného nesledují. Právě to je odlišuje od Ježíše, velice si zakládají na svém postavení a popularitě a těžce nesou, že jeho věhlas je zastíňuje.

Po tomto úvodním zastíracím manévru vyrukují konečně s léčkou, kterou připravila pyšná vychytralost: *Je dovoleno dávat daň?* Smíme my, vyvolený národ, podporovat své okupanty?

Měli by vědět, že Ježíš je prohlédl dříve, než otevřeli svá ústa. *Co mě pokoušíte, pokrytci?* Jsou situace, kdy je třeba dát stra-

nou všechny ohledy a nazvat věci pravým jménem. Tvůj Pán se neuzavírá dialogu s těmi, kteří s upřímností hledají pravdu, i když při tom bloudí. Byl jsi přece svědkem, s jakou láskou a pozorností rozmlouval s Nikodémem, se Samaritánkou u studnice i s ženou kananejskou. Ale s provokatéry, kteří hledají uspokojení své škodolibosti, se vypořádá velice rychle. Dialog má smysl, když obě strany k němu přistupují se stejnou upřímností a otevřeností, s pokorou a úctou, bez postranních úmyslů.

Když však zde veřejně zazněla provokační otázka, dostane se jim veřejné odpovědi: *Dávejte císařovi, co je císařovo, a co je Boží, Bohu.* Tato lapidární odpověď je více než jen porážkou farizejské vyzývavosti. Je také moudrým napomenutím pro přítomné posluchače i pro všechny lidi. Upozorňuje, že je třeba se stejnou svědomitostí plnit své povinnosti jak vůči Bohu, tak i vůči občanské společnosti.

Farizejská delegace, které se nepodařilo chytit ho za slovo před lidem,⁽¹⁾ zmlkla a odešla s nepořízenou. Ty naopak vzdej chválu Pánu, který je veliký a velmi hodný chvály. *On krajuje a řídí národy podle práva.*⁽²⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 20,26; ⁽²⁾ srov. resp. žalm 96

Liturgická čtení

1. čtení - Iz 45,1,4-6

Toto praví Hospodin svému pomazanému Kýrovi, kterého jsem vzal za pravou ruku, abych mu podmanil národy, abych odpásal bedra králů, abych před ním otevřel vrata, aby žádná brána nezůstala uzavřena:

„Pro svého služebníka Jakuba, pro Izraele, svého vyvoleného, zavolal jsem tě jménem, poctil jsem tě, i když jsi mě neznal.

Já jsem Hospodin, jiný není, není Bůh mimo mne.

Přepášu tě, i když mě neznáš, aby se poznalo od východu slunce i od západu, že mimo mne jiný není.

Já jsem Hospodin a nikdo jiný (není Bohem).“

2. čtení - 1 Sol 1,1-5b

Pavel, Silván a Timotej soluňské církevní obci, která je ve spojení s Bohem Otcem a s Pánem Ježíšem Kristem. Milost vám a pokoj!

Stále děkujeme Bohu za vás za všechny, když si vás připomínáme ve svých modlitbách. Před naším Bohem a Otcem vzpomínáme bez přestání, jak je vaše víra účinná, láska obětavá a naděje v našeho Pána Ježíše vytrvalá.

Víme o vašem vyvolení, bratři Bohem milovaní. Když jsme vám přinesli evangelium, nebyla to jen pouhá slova, naopak: bylo to provázeno projevy moci, činností Ducha svatého a hlubokým přesvědčením.

Evangelium - Mt 22,15-21

Farizeové odešli od Ježíše a uradili se, jak by ho chytli za slovo.

Poslali k němu své učedníky zároveň s herodovci, aby mu řekli:

„Mistře, víme, že jsi pravdomluvný a že učíš cestě k Bohu podle pravdy. Nedbáš lidských ohledů, nehledíš totiž na to, čím kdo je. Pověz nám tedy: Co myslíš, je dovoleno platit daň císaři, nebo ne?“

Ježíš prohlédl jejich zlý úmysl a odpověděl:

„Co mě pokoušíte, pokrytci? Ukažte mi peníz, kterým se platí daň!“

Podali mu denár.

Zeptal se jich: „Či je to obraz a nápis?“

Odpověděli: „Císařův.“

Tu jim řekl: „Dávejte tedy, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“

Němý svědek

P. Alfeo Emaldi (1902–1976)

Bylo mu sotva šest roků, když jednou v neděli ráno po návratu z nedělní mše řekl mamince: „Pan farář šel na střechu a na všechny křičel!“ „Cože? Šel na střechu?“ „Ano, začal vystupovat po schodech a pak už jsem ho neviděl.“ Ve skutečnosti šel farář na kazatelnu, aby odtud kázal. Maminka pochopila, že chlapec je silně krátkozraký a ihned s ním zašla k očnímu lékaři. Se zrakem měl pak chlapec potíže stále.

Jmenoval se Alfeo Emaldi a nosil brýle jako dna od šampaňského. Narodil se v Lugo poblíž Ravenny 15. března 1902 a byl drobný jako strážník. Od rodičů obdržel víru pevnou jako skála a velkou chuť k práci. Již po skončení základní školy řekl: „Chci se stát knězem.“

Uzdraven Pannou Marií

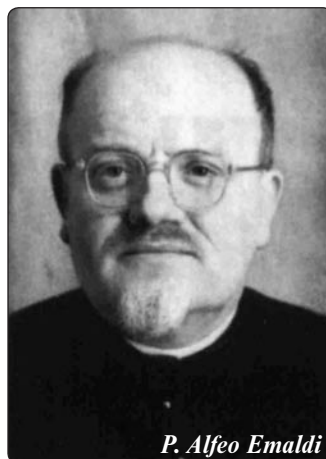
Vstoupil do malého semináře v Ravenně a s úspěchem dokončil gymnázium. Byl nepokojný, jako by v něm hořel nějaký oheň. Viděl kolem sebe široké horizonty celého světa. Ježíš ho probodl svým slovem: *Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všem národům* (Mk 19,19). Ředitel ho uklidňuje: „Pošlu tě k mons. Confortimu, ten potřebuje misionáře.“

Mons. Guido Conforti (1865–1931), tehdy biskup v Parmě, který byl nedávno prohlášen za blahoslaveného, založil v Parmě Xaverské misionáře, u nichž začal Alfeo 19. srpna 1919 studovat. Je však slabý a churavý, a když se rozšířila španělská chřipka, stará se o své nemocné kamarády, protože on sám zůstal zdravý. Ale brzy nato onemocněl tuberkulózou. Hořce plakal, protože se obával, že se nebude moci stát misionářem. Poslali ho do sanatoria blízko Vicenzy. Alfeo vystoupil do svatyně na Monte Berico a tam s důvěrou dítěte prosil Pannu Marii.

Náhle se uzdravil a od té doby stále opakuje: „Spíše než lékaři mě uzdravila Madona.“

V Parmě nastoupil do noviciátu a po něm zahájil studium teologie. Je dobrosrdečný, veselý, šprýmař a přítel všech. 2. února 1926 přijímá kněžské svěcení. Několik dní nato jej světitel a zakladatel posílá do Číny. Jemu i ostatním misionářům před odjezdem připomíná: „Kristus vám říká: posílám vás jako ovce mezi vlky, ale nebojte se, já jsem přemohl svět. Také vy, když budete poraženi, budete vítězi.“

Dne 26. února 1926 odjíždí P. Alfeo do Benátek a 19. května dorazí do Šeng-šow na březích Žluté řeky, kde už pracuje skupina xaveriánů. Začne ihned s velkou pilí studovat jazyk, jeden z nejobtížnějších na světě a pro něho o to obtížnější, že má špatný zrak. Naslouchá, jak jen může, hraje si s dětmi.

P. Alfeo Emaldi

A tak již měsíc po svém příjezdu káže v čínštině, učí katechismu a konstatuje, že mu lidé rozumí.

Tisíce obrácení

Je poslán do Loyangu jako spolupracovník představeného Patera Armeliniho. V roce 1928 se stává farářem katedrály v Šeng-šow, v roce 1932 v Loyangu. To jsou jeho oficiální tituly, ale on sám je misionářem, který říká s oblibou: „Přišel jsem hlásat Krista a přivést

Křesťané v čínském vězení

Čiňany k němu.“ Získává si velkou oblibu u věřících i nevěřících pro svou obětavost a radost, kterou všude rozdává, a tak mu začnou říkat „otec Gen Manté“ – dobrotivý otec.

Nasedne na kolo a jede navštívit všechny malé komunity, rozeseť jako kapky mezi buddhistickými chrámy, projede cesty a údolí bez konce a dorazí až do nezapomenutějších míst, projde bez pohromy skupinami banditů a nebojí se revolucionářů jakéhosi Maa, který už dává o sobě vědět. Vráti se na základnu po dlouhých týdnech namáhavé práce, celý zavislý, ale brouká si mezi zuby písničku z rodného kraje. Spolubratři se ho ptají: „Alfeo, nepotkal jsi bandity?“ „To není možné, protože já chodím po cestách Božích a ne po cestách ďábla!“ A dodává: „Možná, že jsem je potkal, ale jsem tak krátkozraký, že jsem si jich nevšiml.“

Ted' už nejen mluví čínsky, ale také jí jako Čiňan a sdílí jejich obyčeje, i když je to strašně náročné, jen aby je získal pro Krista. Nečeká, že ho budou vyhledávat. Jde sám a vyhledává lidi v jejich příbytcích, na polích, na cestách, při západu slunce, když se vrací z rýžových polí. Rozmlouvá s nimi celé hodiny a posilován Boží milostí je přesvědčí, že jen Ježíš je Pravda, jediný Spasitel všech lidí. Večery a noci věnuje katechismu, který vysvětluje osobně prostým lidem a připravuje schopné a zánícené katechisty. Všude otevírá školy katechismu. K životu mu stačí šálek rýže a tři brambory s cibulí. Kolik Čiňanů přivedl ke Kristu a pokřtil, dá se jen těžko říci; určitě to byl velmi velký počet. Jeden důstojník čínské armády, kterého obrátil od buddhismu, řekl jednoho dne vojákům: „Já věřím všemu tomu, co učí katolická církev, protože to učí otec Alfeo, kterého nikdo nesmí pohanět, protože je světlejší než Buddha. Především učí to, co sám praktikuje, co žije každou hodinu, každý

okamžik svého života.“ A tak si ho vážili i nekřesťané, kteří ho obyčejně přijímali do svého domu. Měl pro ně všechny zvlášť v hodinách bolesti nesrovnatelnou lásku. Nikdo od něho neodešel, aniž by se mu nedostalo pomoci. Otec Alfeo oplácí tím největším darem, který může nabídnout: Ježíšem.

Noc mučednictví

Od července 1938 do listopadu 1944 sloužil jako kaplan v nemocnici v Tien-sinu, kde opatruje nemocné jako otec i matka současně. Vrací se do Loyangu jako ředitel katedrály a řeholní představený této oblasti. V květnu 1947 je povolán do Itálie, ale z Šanghaje ho vrátili a poslali do nové misie xaveriánů v Šantungu, kde zůstane až do června 1949, kdy se vrací do Tien-sinu. Všude má kolem sebe spolupracovníky, katechisty, sestry, zanícenou mládež a ti mu pomáhají rozšířit evangelium. Organizuje Katolickou akci a Mariinu legii. V jediném roce pokřtí v Tien-sinu 1700 křesťanů. Maovi komunisté, kteří již na smrt pronásledují věřící a chystají se uchvátit násilím moc, nedokážou ho dlouhou dobu nijak zastavit. Ale jednoho listopadového večera ho přepadne 20 ozbrojených komunistických milicionářů a křičí na něj: „Ty jsi zločinec!“ Zavřou ho do zvláště strážené cely. Přicházejí noc co noc, aby ho vyslyšeli, a obviňují ho ze všech možných intrik. P. Alfeo vše jasně a jadrně vyvrací a odmítá všechna obvinění. Dne 16. listopadu 1951 od něho žádají jména spolupracovníků a co slyší říkat ve zpovědnici. P. Alfeo mlčí. Komunisté prohlašují: „Zítřka se vrátíme a naučíme tě mluvit!“ Ve zbytku noc chodí po cele sem a tam a prosí Pannu Marii, až si všimne holícího strojeku na stole. Později bude vyprávět: „V tom okamžiku jsem si pomyslel: kdybych byl němý, nemusel bych mluvit. Kdo ví, co na mne zítřka chystají, abych zradil své svědo-

Čínští mučedníci

mi a své věřící. A tak jsem si dodal odvahy, vytáhl žiletku, vyplázl jazyk a uřezal ho co největší kus. Krev stříkala až na protější stěnu. Nevím čím to, ale hlídka náhle vstoupila do cely a spatřila množství krve. Strážný začal hrůzou křičet a spustil poplach. Rychle mě dopravili do nemocnice, kde lékař zastavil krvácení.

Komunisté mě obvinili, že jsem spáchal čin nepřátelský vládě a vyhlásili rozsudek: Vyhánění z Číny na celý život.“ Dne 3. prosince 1951 přistál P. Alfeo v Itálii.

Než by měl zradit nezrušitelné zpovědní tajemství, raději chtěl zůstat němý. Ale kupodivu němý nezůstal. Naopak, hned začal mluvit. Sloužil mši svatou v domě vedení kongregace v Říme a vzpomínal na své obdivuhodné dobrodružství v Číně, které prožil pro Krista. O jeho příběhu psaly všechny noviny. Dne 8. prosince se vrátil do Luga ke svým rodičům. Při příjezdu zanotoval jednu píseň,

kterou ho naučila maminka. Ta mu odpověděla a zazpívala druhou sloku.

Vzhůru, mládeži!

Právě když se zdálo, že jeho misie končí, rozhodl se, že projede celou Itálii a bude všude hovořit o tom, jak je naléhavé hlásat evangelium těm, kteří ho ještě nepoznali a nezamilovali si ho. Jednoho májového večera hovořil v divadle ve Vicenze, naplněném mladými lidmi. Začal vyprávěním, jak byl těžce nemocen, vystoupil na Monte Berico a žádal Madonu o uzdravení. „Nikdy jsem nelitoval těch 25 let života, které jsem strávil v misiích. Nikdy nelituje toho, co dobrého jsme udělali pro přátele. Naopak, lítost se stane strašnou, když na konci života musíme konstatovat: Slyšel jsem Boží volání, a neodpověděl jsem.“

Mladí lidé povstali a nadšeně mu tleskali. Alfeo pokračoval neúnavně: „Vzhůru, mládeži! Ve vzdálených zemích jsou mi-

liony duší, které čekají na Krista a On čeká na apoštoly, aby jim ho přinesli. Ten nekonečný zástup k vám vztahuje své ruce. Kdo si žije v poklidu a těší se z toho, co má, je ubohý egoista, který nezaslouží, abychom mu říkali mladík. Mladí znamená radost a lásku ke Kristu a k bratrům, kteří jsou sami!“ A všude končil svá setkání slovy: „Komunisté z Číny jednou odejdou a my se vrátíme do této země, kde tolik duší čeká na vykoupení.“

Od roku 1955 až 1962 byl spirituálem xaveriánských domů v Nizza Monferrato a v Parmě. Pak r. 1962–1974 zpovědníkem v noviciátu v Pozelo ve Španělsku. Prošel provinciemi Barcelona, Valencia, Pamplona a Navarra se stejným zápalem, s jakým pracoval v Číně. Na prvním místě byla vždy mše svatá, po ní prodloužená adorace před svatostánkem, celý velký růženec za spásu světa. Vždy veselý a oduševnělý, stále mladší v srdci i ve způsobu života. Se svým zraněným jazykem uspořádal 570 konferencí ve všech španělských provinciích. Kdo se tomu divil, tomu odpověděl zcela vážně: „Jazyk mi znovu narostl!“

V roce 1974 se na radu lékařů vrátil do Parmy, ale neodpočíval. Stal se duchovním vůdcem všech spolubratří, studentů teologie a mnoha mladých lidí, kteří za ním přicházeli. Všem uměl dodat optimismus a radost.

Nikdy nezapomenu na P. Alfea Emaldiho, kterého jsem potkal ve své vlastní farnosti jednu neděli v říjnu 1956 při jednom úžasném misijním dnu, kdy přede všemi řekl: „Uřezal jsem si jazyk, abych nezradil Krista. Měl jsem být němý, a místo toho jsem zde, abych o Kristu kázal. Svět nemůže jít vpřed bez něho. Proto mě nikdo nikdy nemluví. I bez jazyka budeme mluvit o Ježíši, jen o Ježíši!“

Paolo Risso
Z Maria Ausiliatrice 8/2002
přeložil -lš-

Matka Tereza

„Nejsem povolána, abych měla úspěch,
jsem povolána, abych byla věrná...“

Agnese Bojaxhii, známá pod jménem „matka Tereza“, zemřela v Kalkatě 5. září 1997. Za několik málo let po jejím odchodu – díky také zvláštní dispozici Svátého otce, že s blahorečením je třeba počkat nejméně pět let, jak je ostatně v Církvi zvykem – je proces jejího blahorečení ukončen. Diecézní proces skončil již před rokem a celá dokumentace byla předána do Říma Kongregaci pro záležitosti svatořečení. Postulátorem byl jmenován P. Brian, kněz z Kongregace misionářů bliženské lásky (mužská větev řádu matky Terezy) a ustavena skupina 13 osob: 2 kněží a 11 sester bliženské lásky, které spolupracovaly po čtyři měsíce až do předání celé kauzy,

kteřá představuje 80 000 stran textu.

Práce byla rozdělena na dvě části: jedni pracovali na otázkách životopisu, druzí se zabývali hrdinskými ctnostmi matky Terezy.

Oficiální žádost o blahorečení, tzv. „positio“, bylo dokončeno a předáno záhy po Velikonocích letošního roku. Mezitím již kolegium kardinálů uznalo hrdinský stupeň ctností matky Terezy a byl také uznán zázrak, který se stal na její přímluvu.

Redakce listu Medjugorje – Torino se obrátila na vicepostulátora P. Lea Maasburga, který velice dobře osobně znal matku Terezu a podal svědectví o její nesmírné aktivitě při otevírání nových misijních domů v různých částech světa.

Otče, vy jste měl privilegium, a to velice ojedinělé, že jste mohl žít po boku matky Terezy po dobu sedmi let jejího apoštolátu na celém světě a v poslední době jste ji mohl také podrobně sledovat v procesu jejího blahorečení. Můžete nám popsat rozdíl mezi tím, co jste u ní objevil jako první zkušenost za jejího života, a tím, jak ji poznáváte nyní – ve světle jejích hrdinských ctností?

P. Leo: Je to zkušenost a milost zcela nová. Tím, že jsem se účastnil práce týmu pro blahorečení matky Terezy, dostal jsem možnost vidět ji novými očima. Vždy jsem si myslel, že ji již znám jako osobu, která je ustavičně na nohou, velice dobrou a mateřskou, někdy také jako „tank“ – určitý druh láskyplné diktátorky, ale pak během čtyř měsíců, co jsme pracovali na kauze jejího blahorečení, vynořila se přede mnou hloubka její svatosti, která byla pro mě zcela neznámá. Objevil jsem novou matku Terezu, a jestliže to dříve byly jen mé oči, kte-

ré ji pozorovaly, nyní jsem ji viděl očima stovek svědků: je to jako když zaměříte reflektory na předmět, který je ve tmě, ale z různých směrů. Objevila se v takové kráse, o které jsem neměl tušení. A to je mi trochu líto. Byl jsem tehdy ještě příliš mladý, mluvíme o období po roku 1980, brzy po mém kněžském svěcení, nechápal jsem tehdy ještě dostatečně tvrdou skutečnost hlásání evangelia. A pak, matka Tereza byla mojí první kněžskou zkušeností, neznal jsem žádné jiné osoby, s nimiž bych ji mohl srovnat.

Tehdy jste ji doprovázel, když zakládala nové misijní domy v různých částech světa?

P. Leo: Ano. Matka Tereza zakládala domy, jako když turisté navštěvují vybraná místa. To znamená během tří, čtyř dnů byl dům připraven. Jistě, předcházely určité přípravy: domy se nikdy neotevíraly bez výslovného pozvání biskupa, protože matka Tereza si byla vždy úzkostlivě vědoma, že biskup je pastýř. Ona od něho nežádala konkrétní pomoc, ekonomický příspěvek, ale jen jeho požehnání. Vždy chtěla, aby byla „zavolána“ (to byla podmínka), a pak chtěla mít kněze, který by byl sestrám k dispozici, protože Eucharistie je pramenem veškeré práce sester bliženské lásky.

Proto oči, jimiž jsem odhaloval matku Terezu během kauzy, nebyly oči onoho mladého „akti-

visty“. Když jsem ji poznal tehdy, zapůsobila na mě svou aktivitou, která se mi velice líbila! Její úsilí neztratit ani minutu z každého dne. Byl zde také jiný aspekt: prodlévala v kapli celé hodiny v mlčení, aby prostě rozmlouvala důvěrně s Pánem, nebo setrvala před svatostánkem a pak. Dávala věcem průběh, aniž by je znásilňovala. Měla vždy úmysl naslouchat: „**Ježíši, co chceš nyní ode mne v této konkrétní situaci?**“ Vzpomínám si, že právě to jsem nechápal: viděl jsem, s jakou rozhodností a energií realizovala záměry – to byl ten „tank“, a nezaregistroval jsem její vnitřní mlčenlivé naslouchání: „**Bůh hovoří v tichosti našeho srdce,**“ říkala. A teprve odtud se rodila její aktivita: jestliže se nezrodí z mlčení, ve kterém mluví Bůh, rodí se jen z našeho myšlení a pak je to jen časná věc! Matka Tereza čekala na souhlas Otce tak, jako chtěla mít požehnání biskupa. Oba jí dávali požehnání pro její projekty.

V této souvislosti se nabízí otázka: a zázraky? I když nejsou ověřené, jak velice přispěly k zrychlení kauzy matky Terezy?

P. Leo: Ano. Vědecká komise lékařů již prohlásila jeden zázrak za nadpřirozený. Ale ihned řekla, že zázraky nejsou to nejdůležitější. Zázrak je jako Boží pečť na konci kauzy a v určitém smyslu ji schvaluje. Proto zázrak sám o sobě nemá vliv na samu kauzu, jen ji někdy pozdrží, pokud nepřichází!

Obnovte modlitbu svatého růžence!

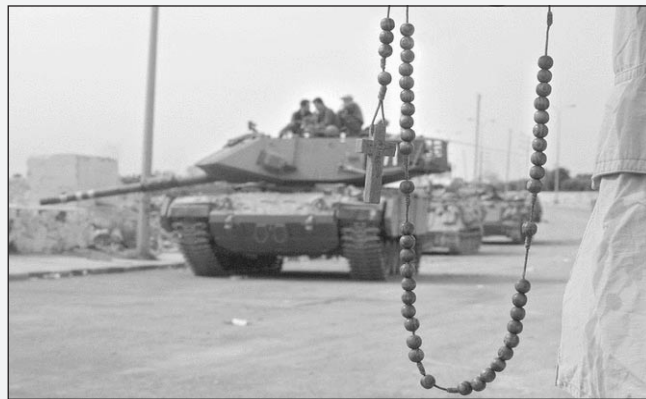
*Slovo Jana Pavla II. před modlitbou
Anděl Páně v neděli 29. září 2002*

Stojíme na prahu měsíce října, který nás liturgickou památkou blahoslavené Panny Marie Růžencové vyzývá, abychom znovu objevili tuto tradiční modlitbu, tak prostou a přitom tak hlubokou.

Růženec je cestou rozjímání o Kristově tváři, uskutečňováním, abychom tak řekli, očima Panny Marie. Je to tedy modlitba, která zakořeněna v samém srdci evangelia, zůstává v plném souladu s inspiracemi 2. vatikánského koncilu a jde v linii apoštolského listu Novo millennio ineunte: je nutné, aby Církev *zajela na hlubinu* a znovu se vrátila k rozjímání o Kristově tváři.

Toužím proto vřele doporučit modlitbu růžence jednotlivcům, rodinám, křesťanským společenstvím. Abych tuto výzvu posílil, připravuji také dokument, který pomůže znovu objevit krásu a hloubku této modlitby.

Modlitbě svatého růženci chci ještě jednou svěřit velkou záležitost míru. Stojíme před těžkou a napjatou mezinárodní situací, která má výbušné rysy. Na některých místech světa, kde jsou střety silnější, mám na mysli zvláště ztrápenou Kristovu vlast, je přímo hmatatelné, jak málo znamenají politické pokusy, i když jsou nezbytné, pokud duch zůstává rozjitřený a není schopen nového pohledu srdce, a tak nelze s nadějí znovu přistoupit k dialogu. Ale kdo jiný může vlít takové city, ne-li jediné Bůh? Proto více než kdy jindy je nutné, aby z celého světa stoupala modlitba obzvláště k tomu určená. Ona vytváří mír ta-

ké proto, že zatímco vyzývá Boha o milost, vkládá do toho, kdo se ji modlí, zárodek dobra, od kterého je možno očekávat plody spravedlnosti a solidarity v osobním i společenském životě. Myslím tím na národy, ale také na rodiny. Kolik pokojů by bylo možno zajistit v rodinných vztazích, kdyby se znovu začalo s modlitbou růžence v rodině!

L'Osservatore Romano 30. 9.-1. 10. 2002

vratu v Madrasu navštívila své dva domy. Vzpomínám si, že to byl velice těžký den. Matka Tereza procházela špalírem davu, který se tísnil kolem cesty, aby ji pozdravil. Bylo nesnesitelné vedro kolem 45°, pak různé rozhovory, setkání atd. Vrátila se po 23. hodině. My mladí, kteří jsme ji provázeli, jsme byli již zcela vyčerpaní! Vzpomínám si, že když jsme vstou-

pili do domu, první věc, kterou matka Tereza udělala, byla, že se odebrala do kaple a tam poklekla před svatostánkem. Šel jsem s ní, ale myslel jsem si: „Mamma mia, jak já bych se napil!“ V tom jsem uslyšel za sebou tiché kroky a uviděl jsem ruku, která postavila pohár studené vody přímo přede mně.

Pro mě ta pozornost byla příkladná: myslet na to, že když se

někdo vrátí, má žízeň, a současně pokleknout před Nejsvětější Svátostí. Zde je vidět ono intimní pouto, totální pouto, které existuje mezi klaněním eucharistickému Ježíši a službou potřebnému všeho druhu, třeba i tomu, který žízni. Jiný příklad aktivní lásky jsem viděl u ní v Arménii, když tam bylo ono strašné zemětřesení, při kterém zahynulo 30 000 lidí. Bydleli jsme v jedné dětské nemocnici, sestry v jednom pokoji, který sloužil současně jako kaple, a já jsem bydlel u resuscitační stanice. V té době tu bylo hospitalizováno více než 600 dětí, které ztratily všechny své drahé a mnohé z nich stály na pokraji smrti. My – skupina kněží a křesťanských sester – jsme měli v pravoslavné zemi pod komunistickým režimem zakázáno se ke komukoliv přiblížit, tím spíše některé dítě pokřtít. Sestry nabídky své služby tím, že uklízely budovu, o což se jinak nikdo nestaral. Získal jsem si důvěru sester v resuscitačním pokoji a uzavřeli jsme spolu tichou dohodu. Když některé dítě umíralo, zaklepaly na stěnu, což jsem dobře slyšel. Tak jsem mohl pokřtít 100 dětí. Matka Tereza pokládala tuto službu „aktivní lásky“ za účinnější než službu, kterou jsme za dané situace ani nemohli poskytovat.

Zvláštním aspektem osobní spirituality matky Terezy byl její vztah a naprostá důvěra k Panně Marii, kterou milovala, jak ji to naučila její maminka již v raném dětství. Při kterých příležitostech se to podle vašich vzpomínek nejvíce projevovalo?

Při všech! Matka Tereza a její sestry jsou tak spjaty s Pannou Marií, že se cítí jako „druhé já“ Matky Boží. To se projevvalo velice praktickým způsobem: sestry se téměř ustavičně modlí růženec... Na cestě mají jít vždy dvě a dvě a modlit se růženec a vytvářet společenství, které stanovil sám Ježíš: *Kde jsou dva nebo tři shromážděni v mém jménu, tam jsem*

Když nyní přejdeme k typickým a nehlubším aspektům spirituality matky Terezy, vysvětlíte nám některé výrazy, s nimiž byla velice svázaná – na příklad „SITIO“ – které jediným slovem vyjadřovaly směr a volbu její prosté cesty, jak to sama definovala.

SITIO – tento výraz je Ježíšovo slovo (Jan 19,28). ŽÍZNÍM – jedno ze sedmi Ježíšových slov na kříži, které se pro matku Terezu stalo klíčovým slovem její spirituality. Není možno pochopit matku Terezu, jestliže nechápeme toto slovo... Odtud pochází jistota, že Ježíš měl pro ni své zvláštní povolání: „Žízniím po lásce a po duších.“ To jsou dvě charakteristické aktivity matky Terezy, vycházející z inspirace, kterou měla 10. září 1946 ve vlaku do Darjeelingu a která pak formovala celý její život. Všechny její aktivity je možno číst v tomto světle: matka Tereza chtěla milovat Boha a zachránit duše. To byly její dva pevné body: milovat Boha v bližních a milovat Boha v Eucharistii. To podle ní znamená uhasit Ježíšovu žízeň! A můžeme říci, že všechno to, co dělala, dělala „ruku v ruce“ s Pannou Marií. Protože Maria měla přesně týž cíl: klanět se Synu, milovat ho a zachraňovat duše.

Mezi hesly, která jsou drahá matce Tereze, když se v 38 letech rozhodla, že opustí klášter lorentánských sester, aby se zasvětila péči o ty „nejchudší z chudých“, nacházíme výrazy jako „pokorná služba“, „aktivní láska“, které stanovy misionářek blíženské lásky definují takto: „Jestliže skutečně milujete svátostného Ježíše, bude pro vás zcela spontánní proměňovat tuto lásku na skutky. Není možné oddělit tyto dvě věci: Eucharistii a ubožáka.“ Můžete nám uvést příklad, jak matka Tereza toto uváděla v život?

P. Leo: Vzpomínám si na jednu zvláštní a příznačnou příhodu. Matka Tereza obdržela titul „honoris causa“ jedné univerzity v centrální Indii a při ná-

já uprostřed nich. Pro matku Terezu to byl každodenní chléb: ustavičně se modlit! Pak v neobtížnějších okamžicích zintenzivněly její střílné modlitby a novény zvláště k Panně Marii po příkladu modlitby sv. Bernarda

da „Rozpomeň se“. Byla těsně spjata se zázračnou medailkou. Živila v sobě bezpodmínečnou důvěru v Boží pomoc na přímluvu Panny Marie a měla k ní ten nejdůvěrnější vztah.

Výrazem této familiárnosti s Marií byly zázračné medailky, které sestry užívaly v každém okamžiku. Na příklad když matka Tereza chtěla otevřít nový dům v některé zemi, „sáze-

la“ – literárně řečeno – medailky v různých místech města a na místě vhodném pro její apoštolát. Tak tomu bylo např. v Moskvě v roce 1985, kdy mi dala celý sáček medailonků, abych je zasadil na různých místech, kam se rozhodla, že přijdou!

V roce 1990 vstoupily misio-nářky bliženské lásky do Moskvy. Při té příležitosti řekla matka Tereza svým sestrám: „Žádala jsem Pannu Marii, aby mi dala v SSSR jeden dům pro každé tajemství svatého růžence!“ Stalo se pak v roce 1997, týden před smrtí matky Terezy, kdy jsem vedl soustředění pro představené domů: bylo přítomno všech 15 představených z bývalého SSSR.

Co na vás osobně ve styku s matkou Terezou obzvláště zapůsobilo a zanechalo ve vás nejvíce dojmů pro váš život?

P. Leo: Myslím, že léta strávená ve společnosti matky Terezy ve mně formovala vnitřně něco, co jsem si ještě neuvědomoval. To, co mohu říci tepr-

ve dnes, je, že matka Tereza se stala v mém životě „zeměřese-ním“. To je jisté! Dala mi lépe pochopit hloubku lásky, jakou Bůh miluje každého z nás. Další aspekt, který na mě silně zapůsobil, byla skutečnost, že nikoho nepokládala za nepřítele. Lidé na ni často útočili, ale ona vůči nim nikdy nechovala zášť. Přijímala osoby takové, jaké byly, a na těch pozicích, jaké zastávaly (i politiky a diktátory), ale vždy hledala, jak je omluvit a ne odsoudit. Měla svůj způsob, jak najít polehčující okolnosti pro chování, které bylo vůči ní často agresivní.

Dojem, který ve mně hluboce přetrvává, je tento: bezpodmínečná láska, která vyzářovala z matky Terezy. Myslím, že ji mnozí pocítili, protože byla v ní tak „vtělená“, že i osoby, které ji neznaly, především v 60. letech, při pohledu na ni se daly do pláče dojetím, že se mohou nacházet v přítomnosti tak jedinečné osobnosti.

A tak díky ní se lidé přesvědčili, že Bůh je miluje. Nemohu zapomenout na jednu z těch příznačných epizod, která se stala v Indii, když matka Tereza otevřela svůj první dům pro umírající, který vládá v Kalkatě sice autorizovala, ale tento dům se nacházel v bývalém chrámě bohyně Kálí. Tato skutečnost vyvolala bouřlivou opozici ze strany hinduistických fundamentalistů. Jeden politik byl pověřen svým nadřízeným, aby matku

Terezu a její sestry vystrnadil. Když se vrátil a jeho političtí kolegové se ho ptali, co provedl na odstranění sester, dostali tuto odpověď: „**Ano, já je pošlu pryč. Ale jediné tehdy, jestliže vaše matky, vaše manželky a vaše sestry půjdou a budou vykonávat práci, kterou koná matka Tereza a její sestry pro umírající!**“

Mezi věcmi, které mě u matky Terezy nejvíce ohromily, je také věta, kterou si vzala jako „motto“ vlastního života: „**Nejsem povolána, abych měla úspěch, ale abych byla věrná.**“ My zpravidla vždy tihneme k tomu, abychom si kladli cíle, perspektivy, kterých chceme dosáhnout. Ale naším cílem nemají být naše iluze, nýbrž naplnění Boží vůle. A právě to je

to, co ona chtěla vždy bezpodmínečně: konat ve všem Boží vůli! Ona sama říkala, že již v roce 1938 složil slib: nikdy neříct Ježíši „NE“. A tento slib vždy dodržovala: absolutní věrnost svému „povolání“ bez ohledu na obrovský úspěch, který ve skutečnosti dosáhla. To mi připomíná slova evangelia: *Hleďte nejprve Boží království a jeho spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno.* Tedy i to, když je to v Božím plánu, aby se stala **matkou Indie a matkou světa**, jak to o ní řekl jeden komunistický politik.

*Otázky kladl
A. Bevacqua Schneider*

Věříš tomu?

Homilie kolínského arcibiskupa kardinála Joachima Meisnera na zasedání německé biskupské konference ve Fuldě, v níž podrobil tvrdé kritice praxi, která zdomácněla v německé katolické církvi.

Ve vlastním mešním textu kolínského arcidiecéze je jedna preface o svatých biskupech. V té se praví: „Neboť ty jsi dal Církvi v naší zemi světlo své milosti a pravdy skrze slovo a příklad svatých biskupů. Oni na Kristův příkaz tvůj lid vzdělali a upevnili ve víře, posílili v lásce a přivedli skrze čas světa do věčného království.“ Když se zabýváme životem těchto svatých biskupů, vidíme, že tento úkol vždy a ve všech dobách provokoval k odvážnému nasazení pro víru a k trpělivé nebojácnosti.

Z Božího slitování jsme postaveni do doby, ve které hrozí Církvi v naší zemi, že ustrne jako pouhá organizace v důsledku hlučných struktur, statutů sekretariátů komisí. Jsou-li struktury silnější než život, který mají chránit, vzniká nebezpečí, že sám život potlačí a usmrtí a pak zbudou jen kosti, konstrukce a papír v ruce. Bylo by velmi zajímavé, kdyby se zpracovala pisanská studie také o znalostech víry našich věřících. Není třeba být prorokem, abychom předpověděli, že by dopadla ještě negativněji. To je o to tragičtější, že tak mnoho věřících v našich grémiích a komisích přejímá odpovědnost a do mnoha věcí hovoří, přičemž mají k dispozici své jen velmi omezené věroučné znalosti. Je známo, že správná rozhodnutí ve svědomí přepokládají správné vědění.

Ale nejde pouze o to, že živoucí víra se nám vytrácí, nýbrž že na její místo vtrhla samozvaná ideologická víra, která je katolická jen podle jména. Aparáty se často staly tak mocné, že my sami, jakožto biskupové, jsme zcela bezmocní a bezradní a musíme s vldnou tváří přihlížet špatné hře. Do této spouště aparátů, struktur, pravomocí

a kompetenci musí vtrhnout Boží Duch jako bouře a odvat pryč všechno, co zpochybňuje hlas Církve a její prorocké slovo, co zamlžuje sílu světla jejího poselství.

Arcibiskup z Opole mi vyprávěl při příležitosti papežské návštěvy v Krakově, že např. pro svou teologickou fakultu, která se nyní stala součástí státní univerzity, zavedl následující praxi: Profesori pro jeho kněžské kandidáty musí být výlučně kněží; musí své přednášky konat v kněžském oděvu, nejméně jednou v týdnu musí se skupinou studentů slavit mši svatou a ve všem svém konání a jednání jim zprostředkovat radost z Boha a lásku k Církvi. Pokud by to poslední chybělo, nemohou dále zůstat akademickými učiteli a vychovateli kněží, i kdyby měli sebelepší odborné znalosti.

Pán stále znovu a znovu staví otázku po víře: „Věříš tomu?“ U našich četných spolupracovníků a našich početných institucí musíme se vždy nejdříve ptát: „Stojíš se svou vírou za tím, co jsi jako spolupracovník v katolické instituci vykonal?“ Slyšel jsem např. u nás doma, že se tu o jedné vychovatelce v mateřské škole říká, že její služba je teprve její cestou k víře. Musíme prý mít trpělivost, snad nastoupí taková vychovatelka dětí proces víry, takže nakonec přijde k víře. Ale co bude potom z dětí, jestli vychovatelka k víře nedojde? Jsou snad děti prostředkem k tomu, aby vychovatelka došla k víře? Podobné věci slyším o katechetkách, které připravují děti k prvnímu svátému přijímání. Příprava prvokomunikantů slouží jako misijní prostředek, aby katechetka byla přivedena k víře. To tak přece dál nemůže jít! Slepí nemohou

být vůdci slepých! Naše instituce si zaslouží titul „katolické“, jen pokud je povedou přesvědčení katolíci křesťané.

Podstata naší víry se nenačází v našich svazech a v našich zařízeních jako takových, nýbrž v setkání člověka s Kristem, Synem živého Boha, který jim klade otázku: „Věříš tomu?“ To je předpoklad veškeré spolupráce. Proto nemáme v Církvi v současnosti větší úkol než katecheze a kázání.

Jediným potůčkem pro předávání víry se často jeví jen školní vyučování, protože v rodině se už nic takového neděje a už vůbec ne ve farnosti. A kdo stojí za školním náboženským vyučováním? Pro to existují v současném církevněpolitickém klání příklady, které nejsou příliš radostné. Naše společnost se nestala nevěrecká, ale na trh vstoupily jiné náboženské nabídky. A je to tragické, že my v tak oslabené pozici se chceme přimíchat do náboženských skutečností. Je tu cítit příliš málo fascinace z lesku pravdy. A tak jed polopravd a falešných pravd rozleptává přesvědčivou sílu pravé pravdy.

Pán se ptá: *Najde... Syn člověka ještě víru, až přijde?* (Lk 18,8) Naše Církev není nějaký spolek na vylepšování světa, nýbrž jejím posláním je zpřítomňovat Krista, aby vedla Boží lid skrze tento čas světa do Božího království. Neztrácejme tento poslední cíl kvůli předposledním cílům z očí! Protože cíl určuje cestu. Ježíš říká: „*Já jsem Cesta*“ (Jan 14,6), tzn. on nás nese a vede k cíli. To je fascinující na evangeliu, že nám vždy dává to, co od nás požaduje. Nikdy nepřetěžuje. Nese nás a nenechává zajít do slepé uličky, nýbrž udržuje nás ve správném kurzu, který vede k naší dokonalosti.

Vzhledem k věčnosti nám přítomnost nemůže být lhotejná, protože přítomnost určuje podobu budoucnosti. Náš život není nějaká nezávazná potyčka, nýbrž je to zápas o podobu věč-

ného bytí, o které se rozhoduje při osobním soudu. To tedy neznamená: „My všichni, všichni přijdeme do nebe!“ nýbrž znamená to zcela prostě: Ti, kteří zachovávají Ježíšovo slovo, budou stát po jeho pravici. A ti, kteří se nestarají o jeho poselství, po jeho levici (srov. Mt 25, 31–46). Pánův soudní výrok odpovídá tomu, co si člověk sám připravil. Pro ty po pravici to znamená: „Staň se vaše vůle!“ ale i pro ty, kteří stojí bokem na levé straně, platí: „Staň se vaše vůle.“ Člověk odsuzuje sám sebe! Jestliže tato perspektiva není z hlásání zřetelná, ztrácí přítomnost svou závažnost a svou váhu. Když však hlásáme poselství nezkrácené, pak tím pomáháme lidem, aby ze společnosti žijící jen tak pro zábavu udělali společnost, která prověřuje a ve které je možno už na zemi pocítit něco z toho, co je v nebi. To je naše poslání v přítomnosti pro budoucnost.

Dej Bůh, abychom se i ve vzdálené budoucnosti ve vlastních mších německých biskupství mohli modlit: „Neboť ty jsi dal Církvi v naší zemi světlo své milosti a pravdy skrze slovo a příklad svatých biskupů. Oni na Kristův příkaz tvůj lid vzdělali a upevnili ve víře, posílili v lásce a přivedli skrze čas světa do věčného království.“ Amen.

Překlad -lš-

Co vězí za naukou o reinkarnaci?

Teosofická společnost

Helena Petrovna Blavatská (1831–1891) a Henry Steele Olcott (1832–1907) až do založení Teosofické společnosti v New Yorku v roce 1875 patřili ke spiritistickému hnutí. Hlavním sídlem Teosofické společnosti (TS) byl od roku 1876 Adyar v Indii. Blavatská a Olcott přestoupili k buddhismu a to přispělo ke „smíření“ obou nauk, tzn. k převzetí nauky o převtělování. Vědomí, že nynější pozemský život je pouze článkem v řetězu znovuvtělení jednoho a téhož ducha, který „již při stvoření světa byl přítomen“, a vzpomínání na „všechny formy bytí nebo zjevení, ve kterých tento duch vystupoval na zemi nebo na jiných planetách,“⁽¹⁷⁾ představují první kroky k názoru, že duch každého jednotlivce je součástí jediného ducha a má účast na jeho vývoji. Franz Hartmann (1838–1912) byl po dlouhá léta úzký spolupracovník madam Blavatské, než se od ní v roce 1896 odloučil a založil německou TS a také Mezinárodní teosofický svaz (1897). Ten podstatu teosofie vidí takto: „Všichni lidé, bohové a démoni a vůbec všechny věci jsou jeden Bůh; a mnoho forem, v nichž se tato bytost zjevuje, jsou jen zjevení. Každé toto zjevení je ve své podstatě jedno s Bohem a poznání této jednoty vlastního bytí s bytím všech věcí je klíčem k pochopení tajemství Boha; je to poznání Boha – teosofie.“⁽¹⁸⁾

Teprve toto poznání, které ho je možno dosáhnout až po celé řadě převtělení, může člověka zbavit odcizení: „Konečné vykoupění spočívá v sebepoznání Boha, ve kterém duch poznává sebe sama jakožto pravdu a skutečnost a jako součást všehomíru se všemi jeho sférami. Pro většinu lidí je toto poznání dosažitelné až po milionech let na konci osmého kola.“⁽¹⁹⁾

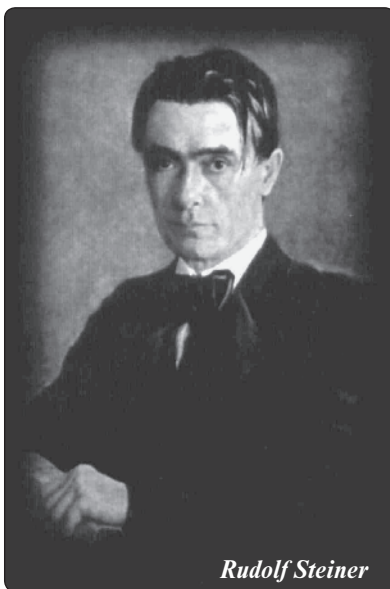
Tento individuální vývoj prý probíhá paralelně s vývojem lidstva, který spočívá v řadě po sobě jdoucích plemen: celý život lidstva a vůbec přírody probíhá ve velkých a malých oběžných drahách. Tajná nauka učí a věda prý potvrzuje, že lidstvo se vyvíjí v sedmi velkých kořenových rasách, každá má další podrasy a větve, vyvíjející se miliony let. Tak prý má současná vládnoucí árijská rasa, která je pátá v řadě, existovat na zemi více než milion let.⁽²⁰⁾

Podle této nauky představuje vývoj ras základ pokroku duší. Nedostatečný vývoj brání duševnímu pokroku: „Existují pokročilé duše, pro které tělo árijské rasy je již překonané a nemůže již posloužit jako nástroj k vyššímu vývoji.“⁽²¹⁾ Německé teosofické skupiny přikládaly velkou váhu učení o reinkarnaci a dědění rasy pokládaly za základní záležitost. Tato nauka si přisvojila také evolucionistické myšlenky: vyšší vývoj předpokládá zánik a zmizení méně vyvinutých forem, resp. ras: „Válkami, zemětřeseními, povodněmi a jinými násilnými prostředky jsou čas od času ničeny ty formy, které už nestačí svým životem a úsilím vyšší a dokonalejší podobě. Posláním válek tedy je vytvářet volnou cestu novým formám a pokroku kultury. V tomto pojetí proto ztrácejí války a boj o život svou hrůznost, protože lidské duše, které na bojištích ztrácejí svou pozemskou schránku, hledají a dosahují po určité době klidu, zotavení a prohloubení ve vyšším a dokonalejším zpodobnění.“⁽²²⁾

Němečtí teosofové byli o vedoucí roli německé rasy v současné fázi vývoje lidstva tak přesvědčeni, že na začátku 1. světové války neměli žádné pochybnosti o jejím výsledku: „Současnou světovou válkou začíná kulturní

vzestup germánské podrasy a začátek germánského věku, který bude trvat několik tisíc let.“⁽⁵⁾

Rodinná rasa podle tajných árijských nauk trvá 1 velký sluneční rok, tedy 30 000 let. Kavkazská rodinná rasa existuje dnes přibližně 16 000 let, má tedy před sebou ještě stejně dlouhý život, než bude zničena a udělá místo jiné rase. Árijské národy si mohou dovolit ještě několik válek mezi sebou.⁽²³⁾ Vítězství ve válce mělo potvrdit osudové, ze zákonů reinkarnace vyvozené poslání německé rasy: „Německý národ si musí být vědom své výchovné povinnosti vůči jiným národům. (...) Je pravděpodobné, že německý národ se současnou válkou stane světovou velmocí, což mu mimořádně ulehčí úkol rozšiřovat německou kulturu. (...) Je pravděpodobné, že je posláním německého národa, aby při plnění své výchovné povinnosti v budoucnosti ještě více podporoval vědomou germanizaci, než tomu bylo v minulosti.“⁽²⁴⁾

Rudolf Steiner

Guido von List (1848–1919), badatel v oblasti run a germánství, nepokládal mladé lidi, kteří padli na frontách 1. světové války, za ztrátu pro vlast, protože podle jeho názoru jejich oběť umožnila skokem pokrok a vývoj rasy: „Neobvyklý, mi-

mořádně veliký počet padlých v současné světové válce přinese v následujícím období stále větší počet znovuzrození těchto padlých (mnozí jsou možná již nyní kojenci).“⁽²⁵⁾ List očekává „božsko – duchovní vlnu síly (...), která umocní duši národa, naplní ji větším nadšením a strhne jeho příslušníky k pokroku, který povede ke zcela neobvyklým činům.“⁽²⁶⁾ Toto „nadšení“ očekává List právě od znovuvtělených „hrdinů padlých ve válce, kteří se ihned po své hrdinné smrti znovu narodí a darem vzpomínek na svůj poslední tělesný život, na své hrdinství a na svou hrdinskou smrt jsou předurčení pro obzvláště slavné činy, takže jejich druhý život bude dokonalou náhradou za oběť jejich prvního života.“⁽²⁷⁾

Založení antroposofické společnosti

Spor o otázku „reinkarnace“ vedl k rozdělení TS a k založení Antroposofické společnosti. Annie Besantová (1847–1933), nástupkyně Blavatské ve vedení TS, oznámila na teosofickém kongresu v Budapešti v r. 1909, že „Kristus v rozmezí 48 až 57 let, tedy kolem roku 1960, se znovu zjeví mezi lidmi v lidském těle.“⁽²⁸⁾ Na stejném kongresu prohlásila Annie Besantová Rudolfa Steinera, generálního tajemníka německé sekce TS „za znovuvtělení Jana Křtitele. Jeho funkcí je připravovat na budoucí příchod Krista. Zdá se, že Steiner tuto funkci přijal, ale po několika týdnech ji poněkud jinak interpretoval.“⁽²⁹⁾ V pozdějších letech bylo datum Kristova příchodu uspišeno. R. 1911 oznámila Annie Besantová, že Kristus přijal tělo jednoho hinduistického chlapce Juddu Krišnamurtiho (1895–1986), čímž se rozumí návrat buddhistické nauky o reinkarnaci.

Steiner sám vypracoval zvláštní christologii. Rozpoltil např. Ježíše z evangelíí do dvou osob; jedna žila podle Lukášova evangelia, druhá podle Matoušova. S dal-

ším Ježíšem ben Pandirou to byly tři rozdílné osoby se jménem Ježíš. Pro člověka, který stojí mimo, je tato christologie ještě více matoucí proto, že Steiner zná ještě „Zarathustra – Ježíše“ a „Adama – Ježíše“.⁽³⁰⁾ Ovšem nový příchod Krista v osobě Krišnamurtiho Steiner odmítal: „Obnovená skutečnost Kristova příběhu je neslučitelná s jedinečností příběhu, jak se uskutečnil před 2000 lety na Golgotě.“⁽³¹⁾ Ústředí TS v Adyaru ho zbavilo místa generálního sekretáře a Steiner založil v roce 1913 Antroposofickou společnost. Šlo za ním 90 % členů německé sekce TS.

Význam reinkarnace a karmy je pro Steinera zřejmý již ze skutečnosti, že svou vstupní řeč jako nový sekretář německé sekce věnoval „cvičením karmy“. Chtěl totiž dát členům sekce pokyny, „jak mohou proniknout ke skutečnosti karmy a reinkarnace.“ Toto téma však narazilo na odpor vedoucích teosofů.

„Ptáte se nyní, jak přišla na zem zvířata, která stojí pod námi a mají ztuhlou organizaci? Sestoupily skrze nás! Jsou to potomci oněch těl, která jsme již po výstupu z Měsíce nechťeli přijmout, protože se pro nás stala příliš hrubá. Zanechali jsme tedy tato těla, abychom si později našli jiná. Nebyli bychom nová těla našli, kdybychom napřed neopustili ta první. (...) Abychom vystoupili výše, museli jsme přejít na jinou planetu a dát odtamtud sestoupit novým tělům.“⁽³³⁾

Psychoanalytické nevědomí

Psychoanalýza a hlubinná psychologie, kterou vyvinul Sigmund Freud (1856-1939), se opírá o dvě základní teze: podstatná část psychických činností je nevědomá a jejich nejdůležitější hybnou silou je instinkt.

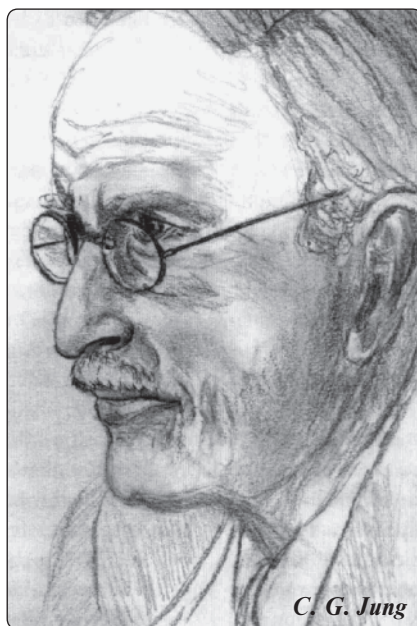
Teorie nevědomí relativizuje význam vědomí. Skutečné důvody pro současné přesvědčení nebo rozhodování, zkrátka celou psychickou činnost, ne-

ní podle Freuda třeba hledat ve vědomé intelektuální činnosti, protože tyto důvody spočívají v nevědomí, jakémsi předprogramování, které vede k dřívějším zážitkům v předchozích fázích životní historie. Psychoanalýza tvrdí, že můžeme najít vztah mezi problémy dnešního člověka a mezi oněmi dřívějšími, po léta potlačovanými, a zaplnit tak mezeru, která mezi nimi existuje v naší paměti. Nejdříve pokládal Freud nevědomí za souhrn individuálních potlačených psychických obsahů. Později, pravděpodobně pod vlivem C. G. Junga (1875–1961), odvozoval Freud nevědomí od neindividuálních psychických obsahů, od jakéhosi „archaického dědictví“, tzn. že „v psychickém životě individua působí nejen to, co ono samo prožilo, ale také obsahy, které si s narozením přineslo na svět, prvky fylogenetického původu, tedy „archaické dědictví.“⁽³⁴⁾

Archaické dědictví, tzn. souhrn neindividuálních obsahů nevědomí, odpovídá společnému dědictví lidského druhu, které po generacích může opět vstoupit do vědomí: „O přímém dědění v Ego nemůže být řeči. Zde vzniká propast mezi reálným individuem a pojmem vlastního druhu. (...) Zážitky Ega jako by se nejdříve pro toto dědictví ztrácely, ale když jsou dostatečně četné a silné u mnoha generací po sobě jdoucích individuí, usazují se tyto zážitky do Id a jeho záznamy se mohou dědění uchovávat. Tak přechovává v sobě dědičné Id zbytky nesčetného počtu Ego-životů, a když Ego čerpá své Superego také z Id, vystoupí do popředí jen starší formy Ega, a tak dochází k jejich zmrtvýchvstání.“⁽³⁵⁾

I na jiných místech se Freud zmiňuje o možnosti, že se v psychickém životě mohou vynořit

zkušenosti dřívějších generací jako „reinkarnace dřívějšího utváření Ega, které zanechaly své stopy v Id“⁽³⁶⁾ a soudí: „Po-

moci Superega čerpají se způsobem pro nás zatím zahaleným zážitky nahromaděné v Id z dřívějších dob.“⁽³⁷⁾

Z hlediska reinkarnace je ještě zajímavější dílo C. G. Junga. Jung přisuzuje kolektivní složce nevědomí větší význam než složce osobní. V *Psychologii C. G. Junga* představuje Jolanda Jacobi teorii kolektivního nevědomí schématem, které připomíná řez geologickými vrstvami. Na povrchu leží vědomí a čím více sestupujeme do hloubky, tím starší jsou kolektivní vrstvy: potkáváme se tu s vrstvami rodiny, rodu, národa, lidských prapředků a nakonec zvířecích předchůdců. Usazeniny z vývoje kmenu se nacházejí v nevědomí, které „jakožto zděděná možnost představování je nikoliv individuální, nýbrž obecně lidské a dokonce obecně zvířecí a představuje vlastní základ individuálního duševna.

Tento celek duševního organismu odpovídá přesně tělu, které sice má své individuální odlišnosti, ale současně ve všech podstatných rysech je to obecně lidské tělo, jaké má každý a které ve svém vývoji a struktuře má i ony prvky společné se zvířaty

a dokonce i s prvky. Tak prý by muselo být teoreticky možné vydolovat z kolektivního nevědomí nejen psychologii červa, ale také samostatné buňky.“⁽³⁸⁾

Archetypické prvky psyché jsou údajně umístěny v kolektivním nevědomí a „tato lokalizace vysvětluje mnoho z její cizosti: tyto prvky přenášejí neznámý psychický život, který patří do dávné minulosti, do efemérního vědomí. Je to duch našich neznámých předků, jejich způsob myšlení a citění, jejich způsob přijímat umění, život a svět, bohy a lidi. Skutečnost těchto archaických vrstev je snad kořenem víry v reinkarnaci a ve vzpomínky na dřívější životy. Stejně jako je tělo svým způsobem muzeum fylogenetických dějin, je tomu podobně i v psychické oblasti.“⁽³⁹⁾

Autor je odborný lékař – psychiatr a docent psychologické antropologie na Akademii Gustava Siewertha ve Weilheimu (Německo).

Redakční poznámka:

S. Freud rozlišuje tři hlavní vrstvy a instance osobnosti: Id (Ono), Ego (Já) a Superego (Nad já). Id je oblast nevědomí a představuje souhrn primitivních vrozených pudů a instinktů; Ego je vědomá oblast, která zjišťuje styk s okolním světem; Superego je vnitřní morální instance, která rozhoduje o tom, co je dobré a zlé, patří do ní i hodnoty a ideály společnosti. Mez těmito třemi vrstvami existuje komplikovaný systém vzájemného působení.

¹⁷ Franz Hartmann, *Andere Dimensionen des Denkens. Wissen und Erkenntnis. Eine Einführung in die Geheimwissenschaft, MANAS, Stuttgart, 1984, s. 69.*

¹⁸ Tamt. s. 84.

¹⁹ Herрман Rudolph, *Das Leben nach dem Tode. Neue wissenschaftliche Entdeckungen der okkulten Forschung. Theosophischer Kultur-Verlag, Leipzig 1916, s. 37.*

²⁰ Ders., Die Internationale Theosophische Verbrüderung und die kommende Rasse. Theosophischer Kultur-Verlag, Leipzig o.D., 5.2-3.

²¹ Tamt., s. 5.

²² Ders., Das Volkstum, sein Wesen und seine Mission unter besonderer Berücksichtigung des Deutschtums. Theosophischer Kultur-Verlag, Leipzig o.D. (1915?), s. 2; srov. také E. Pavési, La théorie de la réincarnation de la Internationale Theosophische Verbrüderung allemande (Fraternité theosophique internationale) au temps de la grande Guerre, nezveřejněný rukopis referátu na 11. mez. Kongresu CENUR, Amsterdam 1997.

²³ Tamt., s. 17.

²⁴ Tamt., s. 18-21.

²⁵ Guido von List, Wer ist der Starke von Oben? Prana. Organ für Angewandte Geisteswissenschaft. VII. Jahrgang, Sešit 4/5, Lefden-ünor. 1917, S. 159.

²⁶ Tamt., s. 156.

²⁷ Tamt., s. 160.

²⁸ Norbert Klatt, Theosophie und Anthroposophie. Neue Aspekte zu ihrer Geschichte aus dem Nachlaß von Wilhelm Hübbe-Schleiden (1846-1916) s výběrem 31 dopisů, Klatt Verlag, Göttingen 1993, s. 96.

²⁹ Tamt., s. 97.

³⁰ Tamt., s. 98.

³¹ Tamt., s. 102.

³² Willen Frederik Veltman, Reinkarnation. Moderne Rückführungspraktiken und anthroposophische Karmaforschung. Něm. překlad Urachhaus, Stuttgart 1996, s. 48.

³³ R. Steiner, Die Offenbarungen des Karma, Steiner Dornach, 1976, s. 50-51.

³⁴ S. Freud, Der Mann Moses und die monotheistische Religionen Ders. Sebraná díla sv. 16., Imago, London 1940, s. 204-205.

³⁵ Ders., Das Ich und das Es, in Ders. Gesammelte Werke, Bd. 13. Imago, London 1940, s. 267.

³⁶ Tamt., s. 278.

³⁷ Tamt., s. 285.

³⁸ Carl Gustav Jung, Die Struktur der Seele, in Ders. Gesammelte Werke, Bd. 8, Walter, Ötten 1991, s. 175.

³⁹ Ders., Bewußtsein, Unbewußtes und Individuation, in Ders. Gesammelte Werke, Bd. 9/1, Walter, Ötten 1989, s. 304-305.

Bůh budiž veleben!

Životní svědectví – dokončení z minulého čísla

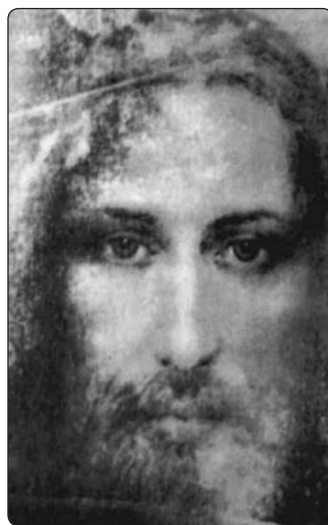
Kříž visel na stěně, ale já jsem dále setrvávala ve své bídě a hříchu, nedokázala jsem se modlit, neznala jsem cenu modlitby. Až jednoho dne ze zoufalství, v neštěstí a žalu jsem klesla pod svým křížem na kolena a začala jsem v pláči takto prosit: „Bože, jestliže jsi, jestliže existuješ a pokládáš mě za své dítě, na kterém ti záleží, pak tě prosím, prosím tě, pomoz mi! Pomoz mi! Já už to nedokážu dále s sebou vléct. Zapadla jsem do bahna a neumím se z něho vyprostit...“ Kolik bylo takových modliteb! Už si nepamatuji. Denně jsem líbala nohy, které se tolik natrápily, když mě hledaly, zatímco já jsem stále utíkala před Pánem Ježíšem.

Začala jsem číst Bibli. Rozhodla jsem se, že ji přečtu celou. Podařilo se mi to, ale s malým prospěchem, protože jsem tomu příliš nerozuměla. Evangelia mě uchvátila, i když jsem nechápala pravý smysl. Přečetla jsem je několikrát. Ježíš Kristus se stal mým IDEÁLEM. Ale jak ho následovat, když jsem úplný opak? ON je svatý, a já jsem hříšná. ON je mírný, a já jsem prudká, ON je pokorný, a já pyšná a vyvýšená, ON odpouští, a já přechovávám urážky. Navíc jsem začala chápat svou slabost, která mě podrazila, když jsem chtěla skoncovat s hříchem. Začala jsem chodit do kostela. Jistě mě to vedl za ruku Pán Ježíš, abych odvážně začala boj s hříchem. Ale neměla jsem odvahy, abych se zpovídala úplně a upřímně. Vlastně jsem plně nerozuměla svátosti pokání. Velice jsem toužila poznat Boha – byl mojí novou fascinací, ale ještě ne láskou. Potřebovala jsem mnoho let pokání, modliteb, pochybností, lítosti, mnoho let Božích milostí.

Pán ve mně zanítil touhu poznat jeho slovo. Neměla jsem nikoho, na koho bych se obrátila

o duchovní radu. Cítila jsem ke zpovědníkům nedůvěru. Myslela jsem, že na mě budou křičet, vysmějí se mi. Viděla jsem v nich jejich lidské slabosti, bála jsem se, že mě nepochopí. Podezřívala jsem je z toho, co jsem sama měla ve svém nitru. A opět Pán našel způsob. Byl to opravdový, radikální zlom v mém životě. Nejdříve se mi dostalo do ruky „Kázání o pokoji a lásce“. Začala jsem je číst v době postní. Pán mi dal poznávat celou moji bídu, ale tak, aby mě to nezabilo.

Okamžik uzdravení přišel týden před Velkým pátkem 1996. Byl to velice bolestný pocit. Doslova v jednom okamžiku mi Pán ukázal celou moji bídu! Zaplavilo mě velké zděšení, smutek, zoufalství – měla jsem dojem, že na mě padá celá Boží spravedlnost. Jak jsem ubohá! – To je slabé slovo. Začala jsem chápat, jak velice jsem zranila svými hříchy Nejčistší Srdce Pána Ježíše. Ještě týž den, osvícená o hloubce své bídě, jsem se upřímně vyzpovídala a upřímně jsem při tom plakala. Vyznala jsem tolik svých hříchů,

na kolik jsem si vzpomněla. Byla jsem překvapená, když kněz vyjádřil radost nad mojí odvahou vyznat své hříchy, potěšil mě a řekl mi, že jsem na dobré cestě. Po zpovědi jsem však náh-

le pocítila v hrdle i v hrudi takovou hořkost, že to nejsem schopná popsat. Nedokázala jsem se vyjádřit, zdálo se mi, že se dusím. Trásla jsem se, jako bych měla vysokou horečku. Myslela jsem, že ztratím řeč. Cítila jsem, jak mi jazyk otéká, a dusila jsem se. To trvalo celý Velký týden. I moji známí se mě ptali, co tak divně mluvím. Poznávala jsem v tom působení zlého ducha. Když jsem usínala, náhle mě začalo něco trápit, mučit. Před očima mi vyvstávaly strašné obličejy, zmasakrované, bez očí a bez zubů, každý jinak deformovaný. Byly velice výrazné, opakovalo se to několik dní po sobě. Pokaždé jiná tvář a tak silný impuls, jako by mi někdo sypal na srdce žhavé jiskry. Nejhorší bylo, že jsem nevěděla, na koho se mám obrátit. Nedokázala jsem se modlit, protože když jsem poklekla před křížem, zaplavila mě vlna tak nesmírné bolesti, že jsem se svíjela jako zbitý pes a nepocítila jsem nijakou úlevu. Po celý Velký týden jsem se postila. Na Velký pátek jsem stála v řadě na uctívání pěti ran Pána Ježíše. Dívala jsem se, jak většina lidí to odbývá zcela lhovějně. Ohromná bolest stiskla moje hrdlo a chtělo se mi vykřiknout: „Lidé, jak to líbáte rány, které byly zasazeny kvůli vám?“

Když jsem rány políbila, sotva jsem stála na nohou a měla jsem pocit, jako by mi někdo zabil moji nejdražší osobu. Rychle jsem vyšla z kostela, protože se mi zdálo, že tu hořkost nesnesu. Cestou jsem potkala opilého člověka. To dovršilo všechnu míru a způsobilo, jako by se začala uvolňovat moje blokáda. Když jsem přišla domů, poklekla jsem před křížem; cítila jsem, jak jsem lehká, že miluji Pána Ježíše.

On, nejmilovanější Pán, dával mi poznání trpělivě, kapku po kapce, aby mě nepolekal přílišnými nároky. Dával mi poznávat, jak ošklivý je hřích a že ho u mě už nemůže snášet. Dívala jsem se, jak jsem mohla dříve ne-

vidět ohavnost hříchu. Přestala jsem kouřit, protože jsem cítila, že je to jeho vůle. Přestala jsem s alkoholem, protože se mi zdálo, že tak mohu také odčiňovat alkoholismus mého otce. Všechno jsem mu odpustila a modlím se za jeho ubohou duši. Rok po mém obrácení přišla řada na mého muže.

Pocítila jsem, že musím projevovat vděčnost také Panně Marii, a zatoužila jsem zasvětit se jí před jejím zázračným obrazem. Pán mi dal najevo, že mi neodřekne nic, oč budu prosit prostřednictvím jeho Matky, která mě zahrnuje zvláštní ochranou a péčí.

Odjeli jsme s manželem na pouť do Čenstochové. Do konce života nezapomenu, jak šťastná jsem se cítila ve společenství věřících. Bylo mezi nimi mnoho mladých lidí. Pocítila jsem radost, že patřím ke katolické církvi. Ale můj muž tu byl nešťastný. Když jsem unaveni dorazili na místo, projevoval náznaky zkroušenosti. Po návratu domů však jako by ho posedl ďábel. Pil více než předtím a kolegové se mu vysmívali, že jsem z něho chtěla udělat svatého. Vracel se domů opilý a hledal záminku k hádce. Rozmlouvala jsem mu to, ale když to nepomáhalo, klekla jsem pod křížem a modlila se hlasitě růženec. To kupodivu rychle pomáhalo. Po několika nadávkách ztichl a šel spát. Když opilý usnul, sedla jsem si proti němu, plakala jsem a modlila se za něho. Pán mě naučil

pokoře právě v těchto chvílích. Tak to trvalo ještě půl roku a pak konečně můj muž přestal pít. Nepije již dva roky a já za to děkuji Panně Marii.

Moje děti nyní dospívají. Vidím, jak je těžké vychovávat děti v dnešní době. Ostatně mám sama za sebou 33 let hříšného života. Jediné, na co se mohu spolehnout, je důvěřovat Bohu. A Pán mi dává najevo, že o mé děti pečuje. Na příklad vždy se včas dovím, když hrozí, že provedou nějakou hloupost. Jednou se mě dcera zeptala: „Jak to, že ty se musíš vždy všechno dovědět?“ Odpověděla jsem jí: „Pán Ježíš tě má tak rád, že tě chce uchránit všeho zlého a odhaluje předem vaše nedobré záměry.“

Zamilovala jsem si modlitbu a chodím na mši svatou i ve všední dny. Moji příbuzní se mi proto vysmívají. Vysmívá se mi i můj muž. Ačkoliv přestal pít, nevěří, že je to Boží milost, že mohl skoncovat s touto neřestí. Nechodí do kostela a já se pořád bojím, aby všechno nezačalo znovu. Ale stále doufám v Ježíšovo milosrdenství. Bůh buď pochválen!

Chtěla jsem vám to všechno napsat, protože si myslím, že je více takových bloudících srdcí, jako je moje, a že by jim moje zkušenost mohla ukázat, jak veliké jsou hlubiny Božího milosrdenství.

Vaše stálá čtenářka Jolana

*Z Miłujcie się 11-12/1999
přeložil -lš- (kráceno)*

KOSTRY OBĚTÍ

Při obnově jednoho kláštera na Ukrajině bylo nalezeno 130 lidských koster. Budovu dříve používala řeckokatolická církev, kterou Stalin zakázal. Mnoho katolíků pak povraždila sovětská tajná služba.

* * *

Hlava ruské pravoslavné církve Alexej II. je podle moskevské rozhlasové stanice Echo ochoten setkat se s papežem Janem Pavlem II. v některé třetí zemi. Stanice citovala prohlášení mluvčího patriarchátu, které poskytl italské agentuře Ansa. Podmínkou je vyřešení problémů mezi ruskou pravoslavnou a katolickou církví. Hlavním problémem je výtka, že katolická církev podporuje proselytismus.

Podle Kath-net

INSPIRACE K ADORACI PŘED SVATOSTÁNKEM

Text mexické mystičky Conchity Armidy, který našim čtenářům nabízíme jako inspiraci pro adoraci před svatostánkem, odhaluje autorčinu duchovní hloubku a citovou bohatost. Aby se s námi o toto bohatství podělila, byla nucena použít, jako i ostatní autoři duchovních textů, nám srozumitelné výrazy a pojmy. V těchto pojmech však sděluje zkušenost zcela jiného rádu. Pokud by čtenář do těchto textů promítl zkušenost pouze své osobní a lidské lásky, pak těmto textům vůbec neporozumí. Pouze na pozadí znalostí autorčina života a duchovního díla a rovněž své osobní, avšak autentické duchovní zkušenosti, můžeme odhalit skutečné bohatství myšlenek, které nám jejich autorka zanechala.

Můj milovaný Ježíši, kdybych ztratila všechno, otce i matku, rodinu, přátele a bratry ve víře, ty, kteří mě vedou v mém duchovním životě, přece mi zůstaneš Ty, který neodcházíš ani neumíráš, neměníš se ani neumenšuješ svou horoucí lásku ke mně, ó, Ježíši, Ježíši mého života!

Co záleží na těch velkých vzdálenostech, jež mě dělí od těch, které miluji, když moje Lásko, Ten, který v sobě skrývá a obsahuje všechnu něžnost země, je tak blízko mne?

Opustila jsem otce i matku, přišla jsem k Tobě, můj Ježíši, který jsi opravdovým otcem a tisíckrát matkou.

Když si připomínám své bratry, přátele a všechny ty, kteří opustili svět, myslím na Tebe a cítím, jak do mě vstupuje Tvá sladkost a proniká do všech zákoutí mého srdce.

Připomínám si ty, kteří mě předešli na věčnost, a moje oči se obracejí k Tobě, Spasiteli mé duše, protože s Tebou je všechny opět najdu, čekají mě tam, ponořeni do Tvého nesmírného jasu.

Všechno pomine v mém životě, Pane: dni i noci, měsíce a roky, světla a tmy, všichni tvorové, kteří mě obklopují. Ale Ty nepomineš nikdy...

Ty, můj Učiteli, můj Snoubenče, můj jediný příteli, Ty mi zůstaneš navěky!

Zde na zemi city vychladnou..., tvorové se mění, přátel-

ství jsou nestálá..., láska pomijí a umírá; ale Tvůj cit, Tvoje něha a Tvoje láska se *nemění*..., ty nepomijejí; Tvoje láska je nekonečná a nezmění se nikdy!

To je důvod, proč jsem tak šťastná, že Tě mám, že Ti mohu říkat „můj“, klanět se Ti z celé duše a milovat Tě vášnivě až k závratí, něžností všech zamilovaných duší, tlukotem všech čistých srdcí!

Chtěla bych obohatit svou lásku, abych Tě více milovala. Chtěla bych se obohatit o miliony duší, abych Ti je zasvětila.

Co na tom záleží, že mi schází všechno: přátelé, bohatství i můj vlastní život, jen když mi zůstáváš Ty, který jsi životem mého života, můj klanění nejhodnější Ježíši!

Jak jsem šťastná, že jsem našla nebe na zemi! Našla jsem Ježíše, Syna Panny Marie, vždy připraveného, aby mě přitiskl ke svému Srdci, které se nemění, neopouští, nevystydne a neumírá, je vždy milující a něžné, plné dobroty, našla jsem mého Miláčka, který mi ukazuje svou kopím probodenou hrud' a oheň své lásky, jak ho pohlcuje, ale nestravuje, drží mě ve své náruči a volá do hlubin mé duše:

„Moje dcero, dej mi své srdce!“ -

Staň se!

*Z knihy Conchity Armidy:
Davanti all' altare -
Před oltářem, 100 návštěv
eucharistického Ježíše*

Zveme na již **3. ročník putě konvertitů** v sobotu 26. 10. 2002 v Táboře-Klokotech. Zahájení v 10 hod. Hlavní host: absolvent AMU, konvertita a kněz P. Jaroslav Konečný. Možnost přenocovat. Bližší inf. 381232584, e-mail: klototyomi@volny.cz

Skutečná tvář otce Pia (42)

Alberto del Fante nám představuje imponující seznam církevních hodnostářů, kteří se v různých obdobích vypravili a navštívili skromného kapucína. V tomto seznamu jsou i čtyři kardinálové.

„Veni, vidi, victus sum...“ píše Mons. Angelo Poli, biskup z Alahabadu. „To, co je na P. Piovi ohromující, je spojení nadpřirozeného se zcela přirozeným. On je vždy pánem sebe. Probouzí nesmírnou důvěru. Opravdu, *digitus Dei hic est* – je v něm Boží prst. Návštěva u něho mnou do slova otřásla.“

Ale nejvíce obdivuhodným a nikdy dostatečně popsaným rysem apoštola ze San Giovanni Rotondo je jeho slepá poslušnost vůči všem předpisům, nařízením i zákazům Církve. V dobách, kdy měl zakázáno stýkat se s vnějším světem, všechny nápady využít „výjimečných práv“ narážely na jeho kategorické odmítnutí. Kardinál Faulhaber, který ho znal velmi dobře, rád vyprávěl v této souvislosti o následující příhodě:

Jeden lékař z Chicaga přešel oceán, aby studoval „případ“ otce Pia. Po dlouhé cestě – byl na moři deset dní a ve vlaku třicet hodin – dorazil konečně do San Giovanni Rotondo. Bohužel, Padre Pio nikoho nepřijímal. I přes všechno lékařovo naléhání mu vzkázal: „Je mi velice líto, že jste vykonal zbytečně tak dlouhou cestu, ale jistě pochopíte, že mnich musí být poslušný.“

I přes velké zklamání přiznal americký lékař otevřeně, že „tato odpověď na něho zapůsobila více, než kdyby mohl podrobně vyšetřit jeho stigmata.“

„Padre Pio je skutečně muž Boží,“ říkal s oblibou Benedikt XV.

KAPITOLA XV.

Nepřekonatelný odpor P. Pia k nediskrétní reklamě – „Kněz, který se modlí“ – Tajemství vnitř-

ní tvrže – Senzační dokument – Padre Pio ve svaté agónii – Plnost, která přetéká – Pravá tvář otce Pia – „On musí růst a já se zmenšovat“ – Hymnus Neposkvrněnému Početí – Duše strávená Božím ohněm je tajemstvím jednoty – Závěr cesty i knihy

V zástupu poutníků se skrýval novinář Attilio Crepas z listu „Stampa Sera“, který osnoval v hlavě článek o P. Piovi, když náhle uslyšel, že mnichův hlas ho volá k sobě. Nevěřil vlastním ušim.

„Synu,“ řekl mu kapucín a díval se na něho pohledem současně pevným i vlídným. „Synu, je to chvíle vhodná k tomu, abychom se zabývali poznámkami? Jednáš špatně, ad accendere chiasso attorno ad un sacerdote che prega – když tropíš tolik halasu kolem kněze, který se modlí.“

Ta slova ukazují nejen to, že Padre Pio čte v lidských srdcích jako v otevřené knize. Ještě více chceme zdůraznit jeho mimořádný odpor k hlučné a nediskrétní reklamě, která se nad ním už od dávna vznášela.

„Kněz, který se modlí.“ Takovým chce být a za takového chce být především pokládán. Zdálo by se, že záležitost jeho

poslání je dostatečně popsána, že všechno to, co se ho týká, vyjadřuje pouto, které ho spojuje s jeho Pánem a Bohem: vnitřní připravenost přijmout proudy milostí, které se ustavičně vylévají na ty, kteří je přijímají, postoj žebráka s dlaní otevřenou na přijímání darů. Mohlo by se zdát, že tím je záležitost vyčerpána.

A přece tato krátká věta – „kněz, který se modlí“ – průzračná a zřejmě až k banálnosti, otvírá před námi hluboké tajemství. Co víme o modlitbě P. Pia? A především, není tato modlitba základem a závorou oné vnitřní pevnosti, přístupné pouze Bohu, který vstup do ní žárlivě střeží? Víme pramálo o modlitbě nejubožejšího křesťana, natož o modlitbě světce!

Musíme se tedy omezit na domněnky a ubohé fráze. V jednání otce Pia nás zajímá především to, co odhaluje hloubku jeho duše, a pozorný čtenář si mohl všimnout, že v celé knížce jsme se neúnavně snažili překročit vnější sféru, čistě „jevovou“, abychom dosáhli až na dno mlčení, kde spočívá tajemství lidské bytosti. Předmětem našeho horoucího zájmu je v daleko větším stupni „skutečná tvář otce Pia“, než zázračná reklama.

Přenechejme učencům, ať diskutují o stigmatěch! Pro nás je důležitější tajemné pouto umučeného těla s duší. Drama Pánova utrpení se odehrává ve dvou dějstvích: kříž a agónie, které jsou jako plod a květ, jako květ a lodyha. Jsou tajemství, jejichž odhalení by bylo z naší strany opovážlivostí, kdyby nám k nim sám otec Pio nepodal klíč.

Před dvěma roky jeden z mnichů, který rovněž pochází z Pietrelciny, publikoval tiskem k „povzbuzení věřících“ anonymní tiskovinu, o které dnes díky jednomu nediskrétnímu překladateli víme, že pochází z pera P. Pia z doby, kdy ještě mohl psát, tzn. před rokem 1924.

Je to velice pěkné rozjímání o svaté agónii. Padre Pio tu odhaluje svou duši tím, jak se zamýšlí nad trpícím Kristem. Tím, jak se spojuje s úzkostí svého Boha, odhaluje před našima očima závatné tajemství „spoluutrpení“, k němuž je povolán jako spoluvykupitel každý pokřtěný křesťan. Každá věta tohoto textu je jakoby základní vlna, která vychází z hlubiny až ze samého dna. Uvádíme zde tento text takřka celý. Zcela bezděčně a proti své vůli jako učedník, který nemůže dosáhnout výše než jeho Mistr, otvírá nám na těchto srdcervoucích stránkách přístup k tajemstvím své duše, poznamenané znamením svaté agónie (to je také podstatný význam slova „stigma“).

„Duchu Svatý, osvět' můj rozum a zapal mé srdce, když rozjímám o Ježíšově utrpení. Pomoz mi proniknout do tajemství lásky a utrpení mého Boha, který se stal člověkem, trpí, leží ve smrtelné úzkosti a za mne umírá.“

Věčný a Nesmrtelný se poníží, aby se podrobil neslýchanému tajemství, potupné smrti na kříži uprostřed urážek, nadávek a potup, aby zachránil svého tvora, který po něm šlape a válí se v blátě hříchů.

(Pokračování příště)

POZVÁNKA NA IX. DNY P. ŠURÁNKA, konané u příležitosti 20. výročí jeho úmrtí

1. Den – čtvrtek 24. října 2002, Uh. Hradiště, FÚ – klubovna: 6. setkání Klubu čtenářů Kukátek. Pozn: Klub tvoří společenství lidí, které spojuje hlubší zájem o osobnost P. Antonína Šuránka a jeho literární dílo. Začátek: 16.00, pořadatel: Jednota Orla ● **2. Den** – pátek 25. října 2002, Ostrožská Lhota, Otevřená škola: promítání videofilmů ze symposia 1996 a Dnů P. Š. Začátek: 18.00 (po mši sv.), pořadatel: FR Ostrožská Lhota ● **3. Den** – sobota 26. října 2002, Ostrožská Lhota, Pastorační dům, Symposium: P. Šuránek a jeho doba, začátek: 8.00, konec: 15.00, pořadatel: FR Ostrožská Lhota, 15.10 – odchod procesí na Sv. Ant. na III. Dušičkovou pouť. 16.00 – slavná mše sv., pořadatel: Matice svatoantonínská ● **4. Den** – neděle 3. listopadu 2002, den výročí úmrtí: 9.30 návštěva hrobu P. Ant. Šuránka, 10.00 slavná mše sv. v Ostrožské Lhotě. Zájemci o oběd a nocleh, přihlaste se do 21. října na adrese: Antonín Malúšek, Kovářská 256, 687 23 Ostrožská Lhota.

Seminář o rozpoznávání povolání pro mladé muže. Mezinárodní katolický institut Miles Jesu organizuje dne 23.11.02 od 9.00 do 17.00 hod. v Petrinu, Veveří 15, Brno – Seminář o rozpoznávání Boží vůle a životního povolání. Přihlášky a informace na adrese: Miles Jesu, Kamenná 59, 639 00 Brno, tel. 5/543215265, e-mail:mjbrnomen@brn.czn.cz

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

a vysvětlit pouze lidskou činností. Nevidět za nimi vynalézavé a podlé ďáblovo působení znamená strkat záměrně hlavu do písku. Gnóze, která byla smrtelným nebezpečím pro pravou víru již v dobách apoštolů, neztratila ani po dvou tisíciletích na své záludnosti a mate hlavy především těm, kteří se řadí mezi intelektuální výkvět. Pro některé naše čtenáře bude studie o reinkarnaci příliš tvrdým soustem. Pokládáme však za užitečné seznámit s ní veřejnost, protože jde o problematiku a fenomén, se kterými mnozí koketují, ale které nelze brát na lehkou váhu. Ďábel je náš úhlavní nepřítel a je to otec lži od počátku. Všemožně usiluje ublížit a připravit zhoubu jednotlivcům i celým církevním společenstvím. Hospodin by neposílal před námi svého anděla, aby nás chránil, kdyby zde nebyl také záladný protivník, který nás ohrožuje.

Často se u nás hovoří o tom, že ve srovnání s našimi západními sousedy máme co dohánět, abychom konečně uplatnili výsledky posledního koncilu. Ale jak se zdá, není u nich všechno zlato, co se třpytí. Hlas jednoho z předních německých kardinálů, který je velmi častým hostem i v naší vlasti, zní více než varovně nejen pro Církev v Německu, ale i u nás. Jeho homilii z posledního zasedání německé biskupské konference by si měly pečlivě prostudovat všechny sněmovní kroužky. Slova kardinála Meisnera vyvolala bouři protestů u různých laických výborů a struktur. Těmto protestům se dostalo dokonce podpory i od strany zelených.(!) Jsou to však právě tyto struktury, které např. stále neberou na vědomí, že otázka svěcení žen byla jednou provždy vyřešena, že katolická instituce nemůže vydávat potvrzení, které ženě usnadní realizovat potrat.

Tito vnitrocírkevní aktivisté jsou přesvědčeni, že Církev pro své uplatnění v současných poměrech musí sáhnout k podobným strukturám a metodám jako civilní společnost. Zdá se jim, že laik nemá potřebnou rovnoprávnost a není v Církvi náležitě aktivní, když nemůže uplatnit svůj vliv. Kdyby však věděli o Církvi to, co se sluší na katolického křesťana, bylo by jim zcela jasné, že sekulární demokracie je s podstatou Církve naprosto neslučitelná. Jak by mohlo k zdokonalení Církve přispět něco tak nedokonalého, jako je tzv. demokracie, ve které hlas ničemy má stejnou váhu jako hlas ctnostného občana, ve které dva lháři mají plné právo překřičet jednoho spravedlivého? Ve skutečnosti není pod sluncem demokratičtějšího společenství, než je katolická církev, ve které i churavá, zcela neznámá stařenka v nejzapatlejších domově důchodců může svou modlitbou a obětmi fakticky vyvíjet větší vliv na dění v Církvi a na dosažení jejího podstatného, misijního poslání, tj. hlásání evangelia a spásy duší, než prezident Ústředního výboru německých katolíků svým vystupováním ve sdělovacích prostředcích.

Nejlepší cestou, jak být v Církvi jejím platným údem, je dát se bezvýhradně k dispozici její Hlavě. Tak to dělali od počátku a budou i nadále dělat svatí a světice Boží. To je sebeuplatnění, jaké Církev potřebuje. Proto nám staví před oči jejich vzory. Není vyšší rovnoprávnost, než právo a povinnost stát se svatým. *-red-*

Liturgická čtení

Neděle 20. 10. - 29. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 45,14-6
Ž 96(95),1+3.4-5.7-8.9-10a+c
Odp.: 7b (*Vzdejte Hospodinu slávu a moc!*)
2. čt.: 1 Sol 1,1-5b
Ev.: Mt 22,15-21

nebo Den modliteb za misie

1. čt.: Iz 2,1-5
Ž 98(97),1.2-3ab.3cd-4.5-6
Odp.: srov. 2
(*Hospodin zjevil svou spásu před zraky pohanů.*)
2. čt.: Řim 10,9-18
Ev.: Mt 28,16-20

Pondělí 21. 10. - ferie

1. čt.: Ef 2,1-10
Ž 100(99),2.3.4.5
Odp.: 3b (*Bůh nás učinil, a my mu náležíme.*)
Ev.: Lk 12,13-21

Úterý 22. 10. - ferie

1. čt.: Ef 2,12-22
Ž 85(84),9ab+10.11-12.13-14
Odp.: 9 (*Hospodin mluví svému lidu o pokojí.*)
Ev.: Lk 12,35-38

Středa 23. 10. - nez památka

sv. Jana Kapistránského
1. čt.: Ef 3,2-12
Iz 12,2-3.4bcd.5-6
Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)
Ev.: Lk 12,39-48

Čtvrtek 24. 10. - nez. pam.

sv. Antonína Marie Klareta
1. čt.: Ef 3,14-21
Ž 33(32),1-2.4-5.11-12.18-19
Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.*)
Ev.: Lk 12,49-53

Pátek 25. 10. - ferie

(příp. slavnost Výročí posvěcení kostela)

1. čt.: Ef 4,1-6
Ž 24(23),1-2.3-4ab.5-6
Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)
Ev.: Lk 12,54-59

Sobota 26. 10. - sob. pam. P. Marie

1. čt.: Ef 4,7-16
Ž 122(121),1-2.4-5
Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)
Ev.: Lk 13,1-9

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	20. 10.	21. 10.	22. 10.	23. 10.	24. 10.	25. 10.	26. 10.
Antifona	812	826	841	857	873	889	1666
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	812	827	842	857	873	889	1666
Antifony	813	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	816	831	847	861	877	893	1668
Antifona k Zach. kantiku	721	831	847	861	877	894	1669
Prosby	817	831	847	861	878	894	1655
Záv. modlitba	722	832	847	1566	1566	894	1656
Modlitba během dne:							
Hymnus	817	832	848	862	879	895	910
Antifony	818	833	848	863	879	895	910
Žalmy	818	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	820	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	722	835	851	865	882	898	913
Nešpory:							
Hymnus	807	821	837	852	867	883	915
Antifony	808	822	838	853	868	884	916
Žalmy	808	823	838	853	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	810	825	840	856	871	887	918
Ant. ke kant. P. M.	721	722	840	856	871	887	722
Prosby	811	826	841	856	872	888	918
Záv. modlitba	722	722	841	857	1566	1566	723
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

INFORMACE O PŘEDPLATNÉM TÝDENÍKU SVĚTLO NA ROK 2003

CENA 8 Kč ZA JEDEN VÝTISK SVĚTLA ZŮSTÁVÁ I V ROCE 2003

- 1) Odběratelé, kteří již **odebírají 1-10 kusů** (včetně) Světla týdně, najdou všechny informace spolu s příloženou **složenkou** v tomto čísle Světla. Pokud patříte do této skupiny a složenkou uvnitř nenajdete, ozvěte se prosím na naši níže uvedenou adresu.
- 2) Odběratelé, kteří již **odebírají 11 a více kusů** Světla týdně, budou dostávat **faktury se složenkami** vždy začátkem měsíce, čtvrtletí či pololetí, stejně **jako dostávali v tomto roce**. První faktura jim tedy přijde spolu se složenkou ve Světle č. 1/2003. Pokud chtějí provést nějaké **změny v odběru** (počet kusů, adresa, termíny fakturace), prosíme nahlásit nejpozději **do 10. prosince 2002 na adresu uvedenou v bodě 4**. Nezapomeňte uvést své odběratelské číslo z pravého rohu adresky.
- 3) Odběratelé, kteří si kupují Světlo od hromadných distributorů (např. v kostele), mohou pokračovat v tomto odběru i nadále.
- 4) Ti zájemci, kteří **ještě týdeník Světlo neodebírají** a chtěli by si jej předplatit na rok 2003 se zasláním na svou adresu, mohou si jej objednat na adrese:
**Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1,
tel./fax: 585 220 626, e-mail: knihy@maticecm.cz.**
Složenkou vložíme do první zásilky Světla.

VÝHODY PRO ODBĚRATELE SVĚTLA:

- při odběru 21-49 kusů - 10% sleva z prodejní ceny
- při odběru 50-99 kusů - 20% sleva z prodejní ceny
- při odběru 100 a více kusů - 25% sleva z prod. ceny

Na jaře a na podzim 2003 uveřejníme ve Světle nabídku knih, kde poskytneme našim odběratelům **15% slevu z prodejních cen našich titulů** a některých vybraných knih z jiných nakladatelství.

P.P.
706 43/02
779 00 Olomouc 9

TISK

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1